

SỰ KIÊN TRÌ

 Xin chào mừng đến cử tọa tốt đẹp này ở đây tối nay, Chị Webster và Anh Green, và tất cả cử tọa, các thành viên của hội đồng này. Luôn luôn là một đặc ân cho tôi được đến nhà Chúa, và rồi, tối nay, được trở lại lần nữa một trong những nhà thờ Foursquare của Ngài.

² Tôi nhớ, cách đây nhiều năm, khi lần đầu tiên tôi đến Los Angeles. Tôi đã nghe về Chị McPherson, nhưng chị đã leo lên những bậc thang bằng vàng trước khi tôi bắt đầu bước đi trên con đường đó. Và khi tôi đến Los Angeles lần đầu tiên, tôi đã đi lên Forest Lawn. Tôi nghe nói chị đã được chôn ở đó, và tôi đi lên và đứng bên mộ chị, và cúi đầu tạ ơn Đức Chúa Trời vì một đời sống cao quý. Kể từ đó, tôi đã thấy dấu hiệu Foursquare ở gần như mọi quốc gia mà tôi đã truyền giáo. Tôi đã có đặc ân được ở trong đền thờ, chờ đợi trong văn phòng của chị ấy. Trước khi chị lên bục giảng, chị đã có một phòng ở đó. Và tôi đã ngồi ở đó, nhiều đêm, trong khi giảng tại đền thờ, và nghĩ về những giờ phút mà chị có thể đã suy ngẫm trước khi bước vào bục giảng, sự thiêng liêng của việc mở ra Lời Đức Chúa Trời. Có mặt ở đây, tối nay, với một số tín đồ đang cố gắng giữ cho sứ điệp đó sống động: Đức Chúa Trời ở cùng anh chị em, ban phước cho anh chị em.

³ Và rồi được trở lại với Anh Green, một người bạn quý mến, yêu dấu, Anh và Chị Green. Và khi tôi ở ngoài đó, cách đây một lát, và gặp anh ấy, tôi—tôi đã nói với anh ấy rằng tôi rất thích sứ điệp đó trong bài hát, ngày nọ, ở trên đó tại những thương gia, về, *Danh Chúa Jêsus*, hay điều gì đó, anh ấy đã gọi nó. Họ chưa ghi lại nó. Tôi đã nói với anh ấy, “Hãy để tôi là khách hàng đầu tiên,” nó là vậy, một bài hát hay như vậy.

⁴ Và tôi nghĩ họ có thể hát cho tôi nghe tối nay khi tôi đi xuống, và—và vợ con tôi ở phía sau đó để lắng nghe nó. Và tôi chắc chắn họ cũng rất thích điều đó. Và giọng của anh ấy không...Nó thực sự quen thuộc xung quanh chỗ của chúng ta. Tôi có nhiều bản ghi âm của anh ấy. Khi tôi cảm thấy thực sự tồi tệ, tôi đi vào,

tôi có một trong những máy ghi âm đó, và tôi đặt cả đồng băng ghi âm của anh ấy, và chỉ ngồi lại và lắng nghe chúng. Tôi muốn nói với người vợ ở phía sau đó, tôi vừa có thêm vài bài nữa. Tôi chắc chắn thích thú nghe chúng. Chúng đang...Chúng là nơi trú ẩn của sự yên nghỉ, chỉ để nghe những bài hát Phúc âm, để biết rằng họ được hát không phải từ giọng nói được huấn luyện máy móc nào đó, nhưng đến từ tấm lòng của một Cơ-đốc nhân chân chính.

⁵ Anh ấy nói với tôi rằng anh ấy đã có một số ở ngoài đó tối nay. Tôi muốn vợ tôi, họ, hãy nhìn qua nó, để xem thử anh ấy có cái nào ở ngoài đó không, chúng ta chưa có, và chắc chắn để lấy chúng. Tôi nghĩ họ đã đưa chúng ra ngoài tiền sảnh. Và họ...

⁶ Anh em biết đấy, điều chính yếu, là những gì tôi nghĩ về việc ca hát, tôi thích những điều này. Tôi thích những giọng được huấn luyện, nhưng tôi không thích một giọng được huấn luyện quá mức. Rồi anh em chỉ thấy mình nín thở bao lâu, cho đến khi mặt mày trở nên xanh mét, và dù thế nào đi nữa anh em cũng đang không nói gì. Nhưng tôi thích sự ca hát ngũ tuần tốt lành, nơi mà anh em cứ mở ra và hát. Tôi—tôi thích điều đó. Và Anh Green có điều đó, anh ấy và Chị Green. Và vì vậy chúng ta biết rằng điều đó được hỗ trợ bởi những dàn hợp xướng này, và vân vân. Và thật tốt để biết rằng, những điều này, chúng ta có thể nắm giữ chúng.

⁷ Bây giờ, Anh—Anh Green và tôi đã gặp nhau lần đầu tiên, tôi tin, điều tôi có thể nghĩ về, Tôi tin đó là ở Thành phố Kansas, khi chúng tôi thường có những hội đồng ở ngoài đó. Cách mà tôi thường đặt ra...Họ nói, “Ồ, chưa đến lúc.” Nhưng tôi chờ đợi trong xe hơi của mình, và tôi muốn chắc chắn nghe tiếng hát đó, khi anh—anh ấy và chị ấy đang hát.

⁸ Vì vậy tôi nói với anh ấy ở ngoài đó, tôi nói, “Tôi tin, rằng, một số ngày này khi tôi đi qua sông...”

⁹ Tôi thích ca hát, rất nhiều! Và tôi—tôi thật sự không thể hát. Chỉ thế thôi. Tôi luôn luôn muốn hát, và tôi—tôi thật sự không thể làm điều đó. Và tôi thường cố gắng hát một bài hát ở nhà thờ, “Buổi nhóm điển hình thuở xưa trong một nơi điển hình thuở xưa.” Tôi sẽ làm nó rối tung lên. Tôi chỉ nắm tay vợ tôi khi

tôi về nhà, tôi nói, “Em yêu, anh sẽ không bao giờ thử điều đó nữa, vậy hãy giúp anh.” Tôi chỉ làm cho...mọi người khác đều rối trí lên.

¹⁰ Nhưng một trong những ngày này tôi sẽ hát. Và tôi luôn nghĩ, có lẽ trên sườn đồi, nơi mà dòng—dòng sông Sự Sống chảy xuống bên cạnh Ngai; khi dàn đồng ca vĩ đại đó của tất cả những người được cứu chuộc, những giọng hát tuyệt vời đó sẽ ở trên sườn đồi đó, đang hát. Tôi hy vọng có một cây bóng mát nhỏ ở phía bên kia. Anh em muốn gặp tôi, cứ đến gần đó. Tôi sẽ ngồi ở đó, lắng nghe họ.

¹¹ Nhưng rồi khi anh em đi qua trong cung điện của mình, vào buổi sáng nào đó, và bước ra ngoài hiên của cung điện của mình, và con đường đi xuống nơi nào đó, dưới đó trong rừng, có một cái lán nhỏ được dựng ở đâu đó, bước ra ngoài hiên của anh em và nghe người nào đó hát, “Ân điển lạ lùng! nghe thật êm dịu,” anh em nói, “Ô Anh Branham đã hát đấy, bởi vì anh ấy ở đó. Anh ấy—anh ấy cuối cùng đã hát được.” Vì vậy, tôi sẽ có thể hát lúc đó. Cho đến lúc đó tôi chỉ phải làm một tiếng ồn vui mừng cho Chúa.

¹² Chúng ta không sung sướng sao? Chúng ta không có một điều gì để lo lắng, không một điều gì. Chúng ta đã neo vào trong Đấng Christ, đang ngồi trong các nơi trên Trời, được cất lên trong ân điển Cất lên ngay bây giờ, ngồi trong sự Hiện diện của Ngài trong các nơi trên Trời trong Chúa Jêsus Christ. Chính sự chết không thể chạm vào chúng ta. Neo ra xa, không điều gì có thể làm phiền chúng ta, chỉ đơn giản là bảo đảm và chờ đợi sự Đến của Ngài. Và chúng ta biết ơn vì điều này.

¹³ Bây giờ, tôi đã lái xe khoảng một trăm năm mươi dặm tối nay, và sau buổi nhóm. Và với một đám đông tốt đẹp như thế này, và tôi phải mất một thời gian dài để bắt đầu, và rồi gấp đôi thời gian đó để dừng lại. Và vì vậy tôi sẽ cố gắng đi vào ngay để nói những gì tôi định nói, càng nhanh càng tốt. Tôi muốn cảm ơn mục sư, các cộng sự và tất cả, vì cơ hội này để đến đây, để đưa ra lời chứng của tôi về ân điển của Ngài tối nay, trong hội chúng tốt đẹp này.

14 Cách đây một thời gian, tôi đã leo lên Núi Nam, nhìn xuống thung lũng. Tôi nghĩ về cách đây khoảng ba mươi lăm năm khi lần đầu tiên tôi bước vào thung lũng này. Thành phố này đã phát triển như thế nào, thật sự lan rộng ra khắp Thung lũng Maricopa ở đây. Chỉ xa như anh em có thể thấy, là thành phố. Tôi đang ngồi ở đó với vợ tôi, và tôi nói, “Em biết không, em yêu, có lẽ khoảng ba trăm năm trước, không có gì chạy qua đây ngoài những con sói đồng cỏ và heo rừng, và vân vân, khắp đất nước. Và rồi con người bước vào và bắt đầu xây dựng. Rồi nền văn minh bắt đầu lan rộng. Rồi tội lỗi và bạo lực xâm nhập vào.”

15 Tôi nghĩ, “Đây chẳng phải là một nơi tuyệt vời sao?” Tôi luôn nghĩ một ngày nào đó tôi muốn sống ở Phoenix. Và rồi tôi...nhìn xuống thung lũng, tôi có thể hầu như, trong lòng tôi, cảm thấy như đang khóc, rằng nó sẽ là một nơi đẹp để biết bao nếu nó ở đây mà không có tội lỗi.

16 Thật họ đã lấy sa mạc và biến nó thành một—một khu dân cư! Hôm nay chúng ta đang lái xe trên đỉnh núi Camelback, những ngôi nhà đáng yêu ở trên đó, gần như bạn đang bước vào thiên đường. Và rồi nó sẽ tốt đẹp, nhưng tội lỗi ở đây ở khắp mọi nơi: rượu whisky, sự vô đạo đức, mọi thứ sai trật, tất cả các loại thiết bị, và những cái bẫy của kẻ thù, để bẫy linh hồn con người.

Vợ tôi nói, “Thế thì tại sao anh lại ở đây, Billy?”

17 Tôi nói, “Em yêu, trời tối quá. Nhưng, em biết đấy, đó là, giữa tất cả sự tối tăm ở dưới đó, có những điểm sáng nhỏ. Đó là sự lựa chọn của Đức Chúa Trời. Và anh ở đây để cùng nỗ lực với họ, kết nối tấm lòng anh với họ, tiếng của anh với tiếng của họ, và kêu la chống lại sự tối tăm.”

18 Đó là lý do tôi ở đây ở Phoenix lần nữa. Cầu xin Đức Chúa Trời trên Trời giúp đỡ chúng ta. Và sau khi buổi tối kết thúc, và buổi nhóm nhỏ của chúng ta đang đi qua thành phố, từ giáo hội này đến giáo hội khác, giữa tất cả các giáo phái của Phúc âm trọn vẹn, và họ đã kết thúc với hội nghị của các doanh nhân tại Ramada, tôi tin rằng chúng ta sẽ để lại một dấu hiệu ở đây, điều đó sẽ có nghĩa rằng trong Ánh sáng nhỏ bé đã bị phân tán, rằng nhiều linh hồn sẽ tìm thấy Đấng Christ, nhiều người đau ốm của

đức tin sẽ được chữa lành. Chúng ta đã bắt đầu thấy rồi, cho thấy những kết quả.

¹⁹ Và tôi tin, tối nay, nếu có người nào đến đây tối nay, dưới sự chăm sóc này của—của nơi trú ẩn của nơi này, rằng điều gì đó sẽ được nói trong bài hát, lời chứng, hay việc đọc Lời, hay điều gì đó, điều đó sẽ khiến anh em đi ra khỏi cửa với một người khác hơn khi anh em bước vào. Hãy giúp tất cả chúng ta làm điều đó.

²⁰ Và bây giờ trước khi chúng ta đến gần Lời, chúng ta hãy đến gần Tác Giả bằng cách cầu nguyện. Chúng ta hãy cúi đầu một lát. Với đầu và tấm lòng của chúng ta cúi xuống trước Đức Chúa Trời, xin có một lời thỉnh cầu giữa dân sự tối nay, rằng anh chị em có điều gì đó đặc biệt mà anh chị em muốn cầu xin Chúa giúp đỡ mình không? Chỉ giơ tay lên. Và sâu thẳm trong lòng mình, hãy nói, “Lạy Chúa, Ngài biết điều đó là gì.” Cảm ơn các bạn. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

²¹ Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, bây giờ chúng con đang đến trong Danh đầy đủ đó, Đức Chúa Jêsus, biết điều này mà Ngài đã hứa, “Nếu các người cầu xin Cha bất cứ điều gì trong Danh Ta, điều đó sẽ được ban cho.” Chúng ta đến, trước tiên, để thú nhận rằng chúng ta đã sai lầm. Chúng ta đã làm sai. Và không có ai trong chúng ta tốt, không một ai. Và chúng con đang đến để xưng nhận tội lỗi của mình, trong Danh Đức Chúa Jêsus. Chúng con đang cầu xin sự tha thứ.

²² Và Ngài đã thấy những bàn tay của dân sự, đã giơ lên tối nay, và Ngài biết những gì bên dưới bàn tay đó, những gì họ cần. Và con đang dâng lời cầu nguyện của con với lời cầu nguyện của họ, đặt nó trên bàn thờ Ngài, và cầu xin sự thương xót, rằng Ngài, Chúa ôi, sẽ ban sự thương xót, và sẽ đáp mỗi và mọi lời thỉnh cầu.

²³ Chúng con muốn cảm ơn Ngài vì hội thánh này, vì những mục sư của nó, và cho tất cả các giáo dân, và tất cả các chấp sự và các ủy viên, và tất cả điều đó đến. Xin ban phước cho họ, Chúa ôi. Và chúng con biết rằng những buổi nhóm của chúng con và sự đến với nhau sẽ hoàn toàn vô ích, nếu Ngài không nhóm lại với chúng con.

24 Vì vậy chúng con cầu nguyện, lạy Cha Thiên thượng, để chúng con có sự đảm bảo bây giờ rằng Ngài đang ở với chúng con. Xin tiếp tục, Ôi Chúa, ở cùng chúng con suốt đêm. Xin giúp chúng con. Nếu ở đó, tình cờ, sẽ là những người đi vào từ đường phố, hay những hàng rào và lối đi của thế gian, mà đã, trong đời sống của họ, thờ ơ với Ngài, xin cho đây là đêm mà họ sẽ nói điều đó đầy đủ “vâng” với Đức Chúa Trời, và đầu phục, dâng chính họ cho Chúa Jêsus Christ.

25 Nếu có người đau ốm giữa vòng chúng con, lạy Chúa, Ngài là Danh Y đại tài Người chưa bao giờ thua một ca bệnh nào.

26 Chúng con nghĩ về thời đại mà chúng con đang sống, khi bệnh tật và sự tối tăm bao trùm trái đất. Nhưng chúng con nghĩ lại rằng khi Ngài đang dẫn dắt dân sự Ngài, Môi-se đã mang họ ra khỏi—ra khỏi xứ Ê-díp-tô, đưa họ đến miền đất hứa, và suốt cuộc hành trình trong bốn mươi năm, và khi họ bước vào miền đất hứa không có một người nào yếu đuối giữa họ.

27 Biết bao nhiêu thầy thuốc tối nay muốn nhìn vào toa thuốc mà Môi-se có, để giữ cho tất cả những người đó khỏe mạnh trong bốn mươi năm dài. Và, tuy nhiên, Ngài đã không giấu nó. Ngài đã bày tỏ điều đó cho tất cả chúng con, và nó được viết ở đây trên những trang giấy, rất đơn giản. “Ta là Chúa chữa lành mọi bệnh tật của các ngươi.” Xin cho chúng con nhận ra rằng tối nay, Chúa ôi, những người đau ốm và có nhu cầu, và biết rằng không có bệnh tật nào mà Ngài không có phương thuốc, sự chữa lành kếp.

28 Xin ban phước cho việc đọc Lời Ngài. Và xin cho tấm lòng của chúng con bây giờ đi xuống với sự trang trọng của buổi nhóm. Từ trong lòng chúng con được đầy dẫy sự vui mừng vì sự ca hát Phúc âm, và những lời làm chứng, và vân vân, chúng con thật biết ơn. Bây giờ xin cho chúng con nghe Lời Ngài. Và phán nói với chúng con, Cha ôi, và ban phước cho vài ghi chú này đã được chuẩn bị cho buổi tối, vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Ngài và vì sự vinh hiển Ngài. A-men.

29 Có nhiều người, đến với buổi nhóm, thích luôn luôn đánh dấu những gì một mục sư phải nói, hoặc đọc từ Kinh Thánh. Và nếu anh em làm điều đó, tôi muốn anh em lật ra với tôi tối nay

chỉ để đọc một chút được tìm thấy trong Sách Phúc âm Thánh Ma-thi-ơ, chương 15, câu thứ 21 đến câu thứ 28. Tôi sẽ đọc phân đoạn này.

Rồi Chúa Jêsus đi từ đó, và khởi hành đi vào bờ cõi của thành Ty-rơ của Si-đôn—Si-đôn.

Và, kia, một người đàn bà xứ Ca-na-an đi ra từ bờ biển giống như vậy, và kêu khóc với Ngài,... Xin thương xót tôi cùng, Ôi Chúa, con cháu vua Đa-vít; con gái tôi bị quỷ ám khốn cực lắm.

Nhưng Ngài chẳng đáp một lời. Và các môn đồ Ngài bèn đến gần và nài xin Ngài, rằng: Xin truyền cho người về; vì người kêu van ở đằng sau chúng ta.

Nhưng Ngài đáp và phán rằng, Ta chịu sai đến chỉ với những con chiến lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên đó thôi.

Song người lại gần và lạy Ngài, thưa rằng, Lạy Chúa, xin giúp tôi cùng.

Nhưng Ngài đáp và nói rằng, Không nên cho Ta lấy bánh của con cái, mà quăng cho chó con ăn.

...người lại thưa rằng, Thật như vậy, lạy Chúa: song mấy con chó con ăn...những miếng bánh vụn từ cái bàn của chủ rớt xuống.

Bấy giờ Chúa Jêsus bèn đáp và phán cùng bà rằng, Hỡi người đàn bà kia, người có đức tin lớn: việc phải xảy ra theo ý người muốn. Và con gái người liền được lành cũng từ chính giờ đó.

³⁰ Nếu tôi đặt một đề tài cho phân đoạn này, tôi muốn nói chỉ một lát, hay trong vài phút, đúng hơn là, dựa trên chủ đề về: *Sự Kiên Trì*.

³¹ Tôi nghĩ, là Bà McPherson và hội thánh đã luôn luôn dũng cảm đứng lên vì sự chữa lành Thiêng liêng, và chúng ta không thể rao giảng Phúc âm trọn vẹn mà không rao giảng sự chữa lành Thiêng liêng, bởi vì nó là một phần của Phúc âm.

³² Tôi nhớ, khi còn là một cậu bé, đọc một bài báo trên một trong những tạp chí *Life* hay *Look*, hay một số tạp chí đó. Tôi chỉ

là một chàng trai trẻ. Về việc họ chế nhạo về Bà McPherson, về sự giảng dạy về sự chữa lành Thiên thiêng, và họ nói rằng bà đã có một—một thủ thuật mà bà đã làm. Nói, “Những người đàn bà mà có khối u; bà đặt một cái ghim dưới ngón tay mình, và những người phụ nữ đặt một quả bóng dưới áo họ. Rồi Bà McPherson đặt tay trên người đàn bà đó, sẽ cắm cái ghim vào quả bóng — quả bóng bay, và sẽ làm xẹp quả bóng đó.

³³ Tôi là một tội nhân, nhưng tôi có ý thức tốt hơn thế, để nghĩ một điều như vậy. Nếu chiếc đinh ghim đã mắc vào quả bóng bay, nó sẽ nổ tung. Vì vậy tôi nói, “Không nghi ngờ gì ngoài những gì người đàn bà đó đang chịu sự bắt bớ.” Và rồi, kể từ khi tôi trở thành một công nhân trong vườn nho, tôi nhận ra những gì bà ấy phải chịu đựng. Đứng về những sự thật, anh em luôn bị kẻ thù ghét.

³⁴ Từ ngữ *sự kiên trì* có nghĩa là, tôi nghĩ, theo Webster, “kiên trì.” Là *sự kiên trì*, “kiên trì trong việc thực hiện một mục tiêu.” Và mọi người trên trái đất, hay đã từng có mặt trên trái đất, mà đã từng đạt được bất cứ điều gì, đã...mà tương đương với bất cứ điều gì, phải kiên trì. Bạn phải chắc chắn, trước tiên, những gì bạn có được neo vào đức tin của bạn.

³⁵ Vậy thì, đức tin thật sự không phải là một thứ quá dễ trôi nổi xung quanh, và loại nào đó của một...chúng ta sẽ gọi nó, trong một cách diễn đạt đường phố, một trò bịp bợm. Đức tin chỉ có thể có vị trí đúng của—của nó khi nó được đặt trên điều gì đó vững vàng.

³⁶ Nếu tôi bảo anh em đi ra và đặt tay lên cây đó và được chữa lành, anh em có thể nghi ngờ điều đó. Vì vậy, tại sao? Chúng ta không có nền tảng cho bất cứ điều gì. Anh em chỉ có lời của tôi. Và nếu tôi đã nói với anh em rằng việc rửa sạch trong một dòng nước nào đó ở đây trong—trong thung lũng sẽ mang lại sự chữa lành cho anh em, nó sẽ tùy thuộc vào mức độ tin cậy của anh chị em vào tôi.

³⁷ “Và đức tin đến bởi sự nghe.” Nghe gì? “Lời của Đức Chúa Trời.”

³⁸ Do đó, nếu *Đây* là Lời của Đức Chúa Trời, và Nó là vậy, những

gì Nó dạy chúng ta có thể yên nghỉ trên Nó. Đức Chúa Trời không thể thay đổi. Đức Chúa Trời phải mãi mãi vẫn là Đức Chúa Trời. Lời Ngài phải đúng trong thời đại này như Nó đã từng có trong bất kỳ thời đại nào.

³⁹ Bây giờ, chúng ta là hữu hạn. Chúng ta có thể nói điều gì đó trong năm nay, và thậm chí có thể ngày mai phải thay đổi nó. Bởi vì, chúng ta không quá chắc chắn, bởi vì chúng ta hữu hạn. Chúng ta chỉ đang phỏng đoán. Và *phỏng đoán* có nghĩa là “phiêu lưu mà không có thẩm quyền.”

⁴⁰ Nhưng khi Đức Chúa Trời phán bất cứ điều gì, nó hoàn hảo. Ngài không phải thay đổi nó. “Áp-ra-ham không lưỡng lự về lời hứa của Đức Chúa Trời qua sự không tin; nhưng mạnh mẽ, dâng lời ngợi khen cho Đức Chúa Trời, bởi vì người ấy biết rằng Ngài có thể thực hiện, hoặc để giữ, hoặc để làm những gì Ngài đã hứa.” Thế thì, nếu Đức Chúa Trời đã từng được kêu gọi để đưa ra quyết định, và quyết định mà Đức Chúa Trời đưa ra, trước tiên, nó phải mãi mãi không thay đổi. Nó có thể không bao giờ thay đổi. Nó không thể bị thay đổi, bởi vì Ngài là vô hạn. Và bất cứ điều gì đó là vô hạn không bao giờ có sự bắt đầu hay kết thúc. Vì vậy Ngài không thể lấy lại điều đó vào năm tới, và nói, “Ta đã sai.”

⁴¹ Và rồi nếu đó là quyết định của Ngài, thì mọi người làm điều đó giống như vậy, ừ, đi đến quyết định giống như vậy mà Đức Chúa Trời đã làm cho một người dựa trên nền tảng đức tin của người đó, để tin điều đó, Ngài phải đáp ứng điều giống như vậy mỗi khi một người tin điều đó. Đức Chúa Trời phải hành động, mọi lúc, cách Ngài đã hành động lần đầu tiên, nếu không Ngài đã hành động sai lần đầu tiên. Và ai có thể buộc tội Đức Chúa Trời hành động sai trật? Đức Chúa Trời phải luôn làm đúng với quyết định của Ngài.

⁴² “Nếu các người có thể tin!” Bây giờ, để đạt được bất cứ điều gì, anh em phải đặt mục tiêu và nói, “*Điều này* tôi tin,” và tự ràng buộc mình với nó, và tiếp tục nỗ lực, di chuyển đến gần nó hơn, biết rằng anh em...nó ở đó, biết rằng có điều gì đó ở đó mà anh em đang đến.

⁴³ Giống như người ta đã nói, cậu bé với con diều, cầm sợi dây trong tay. Ông nói, người đàn ông nói, “Con đang giữ cái gì vậy,

con trai?”

Cậu bé nói, “Cánh điều của con.”

Ông ấy nói, “Tôi không thấy gì ngoài sợi dây.”

Cậu bé nói, “Nhưng có một cánh điều ở cuối sợi dây.”

Người đó nhìn lên, nói, “Tôi không thấy con điều.”

Cậu bé nói, “Con cũng không.”

Ông ấy nói, “Ồ, làm sao con biết con có một con điều?”

Cậu bé nói, “Con có thể cảm thấy nó đang kéo ở cuối cùng.”

⁴⁴ Ô, đó chính là đức tin. “Đức tin là sự chắc chắn của những điều đang trông mong, bằng chứng của những điều chẳng xem thấy.” Chừng nào anh em đặt đức tin của mình trên nó, và rời neo vào nó, anh em đang đến với nó. Cho dù nếu anh em không thể nhìn thấy nó, hay không, anh em biết nó ở đó dù thế nào đi nữa. Anh em đang kéo mạnh nó, và nó đang kéo anh em. Và bất cứ người nào đã từng làm bất cứ điều gì đáng giá, đã đặt mục tiêu, và rồi kiên trì, bền bỉ, để làm nên điều đó: đó là những con người vĩ đại.

⁴⁵ George Washington, “cha đẻ của đất nước chúng ta,” được gọi vậy, khi ông đến Valley Forge, sau khi suốt đêm cầu nguyện, cho đến khi ông ướt đẫm tuyết, ở trên hông, quỳ gối trong tuyết, sáng hôm sau ông băng qua Delaware, đầy băng giá. Tại sao? Ông là người kiên trì. Ông đã có câu trả lời. Không có gì sẽ cản đường ông. Mặc dù ba hay bốn viên đạn...đạn súng hỏa mai xuyên qua áo khoác của ông, nhưng nó không hề làm ông bị thương. Ông cố gắng...Ông muốn đạt được điều gì đó, và ông đã cầu nguyện về điều đó, và ông đã kiên trì. Không có gì cản đường ông.

⁴⁶ Anh em có thể tưởng tượng Nô-ê trong thời của ông, Nô-ê đã kiên trì như thế nào không? Bây giờ, ông chỉ là một nông dân.

⁴⁷ Và họ đã sống trong một thời đại nghiên cứu khoa học, có lẽ, hơn chúng ta ngày nay, bởi vì trong những ngày đó họ đã xây dựng những kim tự tháp. Và nếu ai trong các bạn có đặc ân được ở tại kim tự tháp Ai Cập lớn và nhìn thấy tượng Nhân sư và vân vân, ồ, thật tuyệt vời khi thấy. Làm thế nào họ đã từng đưa những tảng đá đó lên không trung, cao gần như một khối phố,

chúng nặng hàng ngàn tấn! Ngày nay chúng ta không thể tái tạo nó. Chúng ta không hiểu. Họ đã có điều gì đó.

48 Họ đã có một loại thuốc nhuộm. Họ đã có thứ gì đó mà họ có thể ướp xác, điều đó sẽ làm cho nó trông khá tự nhiên trong hàng ngàn năm. Chúng ta không có những nghệ thuật đó, chất tạo màu, và vân vân, mà họ đã có; một thời đại khoa học vĩ đại.

49 Nhưng một ngày nọ, trong khi Nô-ê ở ngoài cánh đồng—cánh đồng, có lẽ đang chuẩn bị mùa gặt, Đức Chúa Trời đã hiện ra với ông và bảo ông, “Hãy sẵn sàng cho sự cứu rỗi của gia đình ngươi, và đóng một con tàu. Và trời sẽ mưa.”

50 Bây giờ, tất cả chúng ta đều biết rằng, thế giới tiền đại hồng thủy, trời đã không mưa. Và bây giờ, điều đó không phù hợp với những nhà tư tưởng khoa học của thời đó. Sứ điệp của ông thì trái ngược. Không nghi ngờ gì những nhà khoa học thông minh có thể đã đến với ông và nói, “Bây giờ, hãy nhìn đây, Ông Nô-ê. Bây giờ chúng ta có những công cụ mà chúng ta có thể bắn mặt trăng, và chúng ta có thể thực hiện tất cả những nghiên cứu khoa học này. Và không có nước ở trên đó. Và làm thế nào ở đó sẽ có nước xuống từ đó, khi không có nước ở trên đó để chảy xuống? Ông thật ngu dại. Ông đang làm điều gì đó mà không có cơ sở. Không có nước ở trên đó.”

51 Nhưng Nô-ê có thể nói, “Đức Chúa Trời đã phán rằng trời sẽ mưa, và điều đó sẽ xảy ra. Đức Chúa Trời đã phán vậy.” Một trăm hai mươi năm, ông đã kiên trì đối mặt với thế giới khoa học của thời đại mình, vẫn tuyên bố Sứ điệp của ông là đúng bởi vì Nó đến từ Đức Chúa Trời. Ông đã có một mục tiêu để thực hiện. Ông đã có một Sứ điệp để chăm lo, và ông đã kiên trì làm như vậy. Cho dù những người còn lại của thế gian nói gì, Nô-ê đã nghe từ Đức Chúa Trời. Đó là tất cả những gì quan trọng đối với ông. Ông đã nghe Tiếng ấy. Ông tin chắc Đó là Đức Chúa Trời, và ông đang chuẩn bị điều gì đó mà dường như rất ngớ ngẩn đối với thế gian. Nhưng, tuy nhiên, Nô-ê biết rằng Đức Chúa Trời sẽ giữ Lời Ngài.

52 Đó không phải là một bài học cho chúng ta ngày nay, thời đại này sao? Như Chúa Jêsus đã phán, “Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê thế nào, thì sự đến của Con Người cũng sẽ như vậy.” Một Sứ điệp ngớ ngẩn đối với thế gian, họ không hiểu Nó, nhưng

tuy nhiên những ai đã tiếp xúc với Đức Thánh Linh, biết rằng Ngài sẽ trở lại.

53 Tôi có thể thấy dân sự khi họ thương hại ông cụ Nô-ê đáng thương, về việc ông đã bỏ mất nhiều niềm vui như thế nào, và về thế gian và những điều đang diễn ra. Nhưng Nô-ê, vẫn kiên trì, giữ đúng.

54 Ngày nọ Đức Chúa Trời phán với Nô-ê, “Được rồi, bây giờ người đã làm xong phần việc của mình. Bây giờ hãy đi vào con tàu, người và cả nhà người.” Và sự...Để ý những—những con chim bắt đầu bay vào, và—và những thú vật bắt đầu bay vào, từng đôi một. Nô-ê và gia đình ông đi vào.

55 Và luôn luôn có những tín hữu ở ranh giới, tôi gọi họ vậy; những người mà sẽ đến nhà thờ, họ sẽ thích một sứ điệp có lẽ từ ban hợp xướng hoặc từ những ca sĩ, từ mục sư truyền đạo, hay một lời làm chứng. Họ sẽ thích thú điều đó, nhưng, để đi vào và là một phần của nó, họ sẽ không làm điều đó. Họ thích lắng nghe, nhưng họ không muốn là một phần của nó. Họ không muốn được xác nhận với họ. Họ muốn ở lại một bên. Điều đó luôn luôn xảy ra, và không nghi ngờ gì đã có trong thời đó.

56 Rồi khi cánh cửa tàu đóng lại, nhiều người trong số những người đó nói, “Ồ, chúng ta hãy đi lên và đứng xung quanh, bây giờ, nếu điều đó xảy ra, chẳng hạn, ông già đó đã đúng. Tất cả chúng ta hầu như đều nghĩ rằng ông già đó đã hơi loạn trí một chút, nhưng tôi—tôi—tôi thích nghe ông ấy giảng, đứng đó ở cửa. Và bây giờ chúng ta biết rằng điều gì đó đã đóng cánh cửa đó. Vậy thì, ông ấy là một ông già tốt. Và nếu điều đó xảy ra, một số nước chảy xuống đó, ồ, ồ, ông ấy sẽ đem chúng ta vào.” Các bạn thấy đấy, các bạn không muốn tin...

57 Anh em không được làm cạn kiệt lòng nhân từ của Đức Chúa Trời. Anh em muốn chắc chắn rằng anh em chỉ đi vào trong khi anh em có cơ hội để đi vào.

58 Thế thì, điều đầu tiên anh em biết, ngày đầu tiên, hãy nhìn cách Đức Chúa Trời đặt một sự căng thẳng trên dân sự của Ngài, đôi khi, tôi có thể tưởng tượng, ngày đầu tiên, Nô-ê nói với gia đình mình, “Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ leo lên tầng trên. Bấy

giờ, vào buổi sáng, bầu trời sắp tối. Chưa bao giờ tối trước đây. Chúng ta chưa bao giờ thấy điều đó. Mưa sẽ rơi xuống. Sấm sét sẽ quét ngang qua bầu trời.” Và sáng hôm sau mặt trời mọc lên. Không có dấu hiệu. Suốt cả ngày, Nô-ê và gia đình ông theo dõi. Ô, mọi thứ diễn ra chính xác theo cách họ đã làm.

59 Tôi tưởng tượng những tín đồ ở ranh giới đã nói, “Ồ, ông già đó đã sai.” Họ đi trở lại thành phố, ăn, uống, và vui vẻ.

60 Tôi tưởng tượng, gia đình ông, thật là căng thẳng về con người đó. Nhưng ông không bỏ cuộc và khởi sự gõ cửa, và nói, “Hỡi dân sự, hãy cạy cửa ra. Tôi đã sai.” Tại sao? Ông biết ông đã có lẽ thật, và ông đã nắm giữ nó.

61 “Nếu hôm nay trời không mưa, thì ngày mai trời sẽ mưa.” Chính là điều đó. Được rồi.

62 Rồi ngày thứ hai đến, và chúng ta để ý mặt trời mọc lên. Nó băng qua giống như nó đã mọc mỗi ngày. Không có dấu hiệu của mưa. Ông vẫn kiên trì. Đến bảy ngày, Nô-ê đang ngồi ngay tại đó, nói, “Nếu hôm nay trời không mưa, thì ngày mai trời sẽ mưa.” Thấy đó, ông đã được neo chặt. Ông kiên trì, bền chí, bởi vì ông biết rằng Đức Chúa Trời đã phán vậy, và nó phải là cách đó.

63 Bây giờ, cuối cùng, vào ngày thứ bảy, khi ông nhìn ra cửa sổ, bầu trời đang trở nên đen kịt. Gió đang thổi qua những ngọn đồi. Cây cối đang uốn mình. Mọi người la hét, không biết làm gì. Và sau một lúc, những giọt mưa lớn bắt đầu rơi xuống lần đầu tiên, giáng xuống các đường phố. Các cống rãnh đầy lên. Tất cả các con suối bị vỡ ra. Nước bắt đầu dâng lên. Nhiều người lên thuyền của họ, và họ bị chìm. Gió thổi mạnh. Và nó trở nên càng lúc càng sâu hơn, và sâu hơn, và sâu hơn. Sau một thời gian ngắn, nó bắt đầu lên đến tàu. Ông nhìn ra ngoài cửa sổ.

64 Cuối cùng, mọi người la hét, không có cách nào để ông vươn ra và cứu được họ. Ông đã đi lên trong tầng trên. Họ đã phạm tội trong thời kỳ ân điển của họ. Không còn gì nữa cho họ. Lúc đó đã quá muộn. Cuối cùng, thật là một cảm giác tuyệt vời phải có, đối với Nô-ê, khi ông quan sát trên đường phố và thấy tất cả những con thuyền nhỏ, cho dù chúng có phải là do Đức Chúa Trời đóng hay không.

⁶⁵ Anh em thấy đấy, ngày nay người ta nghĩ thế. “Họ có thể xây dựng con tàu của riêng họ. Họ có thể thực hiện sự cứu rỗi của chính họ.” Bạn không thể làm điều đó. Đức Chúa Trời đã thực hiện sự cứu rỗi cho chúng ta, và chúng ta phải chấp nhận nó. Chỉ một con tàu do con người đóng sẽ không đứng vững. Bất cứ điều gì mà con người có thể đạt được, điều đó trái ngược với ý muốn và Lời của Đức Chúa Trời, nó sẽ không đứng vững.

⁶⁶ Nhưng nó phải như thế nào khi Bà Nô-ê và các con dâu của bà, và—và con trai—các con trai, và vân vân, khi họ nhìn thấy dòng nước này dâng lên đến con tàu, và tuy nhiên con tàu vẫn còn nằm yên. Nhưng sau một thời gian ngắn họ cảm thấy nó bị lơ lửng. Nó đang trôi nổi. Ồ, Nô-ê biết rằng tất cả những gì của ông, những gì ông đã cố gắng đạt được, những gì ông đã làm, Sự điệp của ông đã mang lại kết quả lúc đó. Nó đã được rời ra. Ông đã rời khỏi trái đất.

⁶⁷ Giống như nó xảy ra khi một người sẽ ở lại, không đến và bắt tay với mục sư, ghi tên mình vào một quyển sách, nhưng khi người đó sẽ ở lại đó cho đến khi người đó cảm thấy điều gì đó cắt đứt bên trong mình, và người đó bắt đầu trôi nổi nơi xa kia bởi đức tin, biết rằng tội lỗi của mình đã qua rồi, và người đó đã neo linh hồn mình trong Đấng Christ, và có điều gì đó đang nâng người ấy lên ngày càng cao hơn; bền bỉ, kiên trì.

⁶⁸ Môi-se rất kiên trì, sau khi ông đã đi xuống xứ Ê-díp-tô và giết một người, và với tất cả học vấn và sự đào tạo của mình. Và tuy nhiên ông đã làm điều sai trái, ông cố gắng, bởi vì ông tin tưởng vào những gì ông có thể đạt được bằng học vấn của mình và bằng chính mình...Chúng ta được kể rằng ông là một nhà quân sự. Và những gì ông đã được huấn luyện để làm, chúng ta thấy rằng nó đã thất bại. Và khi nó thất bại, ông đã không kiên trì với điều đó, ông chạy đến đồng vắng trong bốn mươi năm.

⁶⁹ Nhưng một lần nọ ông đã gặp Đức Chúa Trời trong một bụi cây đang cháy, ông cởi giày ra, ông đã thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Ông đã thấy một cây gậy khô biến thành một con rắn, và trở lại thành một cây gậy lần nữa. Ông đã thấy một bàn tay phung được chữa lành bởi quyền năng của Đức Chúa Trời. Và

ông đã nghe Tiếng của Đức Chúa Trời phán với ông. Không có gì sẽ ngăn cản ông lúc đó.

70 Tôi thường mô tả ông, tôi hy vọng đó không phải là một cách báng bổ, một ông già, tám mươi tuổi, với vợ mình đang ngồi trên lưng một con la, với một—một đứa trẻ trên hông. Ngày hôm sau... Và bộ râu xõa xuống, cây gậy trong tay ông, đang đi, mắt ông ngược lên, và—và hướng lên trời, và bộ râu trắng đang tung bay.

Và người nào đó nói, “Ông đang đi đâu, Môi-se?”

71 “Tôi sẽ đi xuống Ê-díp-tô, để tiếp quản.” Một cuộc xâm lược của một người, trông khá lỗ bịch. Nhưng những đường lối của Đức Chúa Trời, đối với tâm trí xác thịt, là lỗ bịch. Nhưng nó quý giá đối với những ai được neo trong đó. Họ biết họ đang nói về điều gì. Họ cứ tiếp tục. Ồ, thật là một điều phải xảy ra! Nô-ê hoặc...

72 Môi-se, đúng hơn là, đi xuống Ê-díp-tô, một quốc gia đã khiến thế giới sợ hãi, giống như nước Nga ngày nay. Một cuộc xâm lược của một người, một ông già, tám mươi tuổi, với vợ mình đang ngồi trên con la, và một cây gậy cong queo trong tay ông, đi xuống để tiếp quản. Điều kỳ lạ về điều đó, đối với thế giới, ông đã làm điều đó. Ông đã tiếp quản.

73 Đức Chúa Trời chỉ phải có một người, một người, ở nơi nào đó, điều đó gắn liền với Ngài, người mà biết họ đang đứng ở đâu và kiên trì. Sự bắt bớ lúc đó, sự khác biệt, không làm phiền họ, chút nào. Đi xuống để tiếp quản, và ông đã làm điều đó.

74 Nó trông rất lỗ bịch khi đứng ở đó đứng một người đàn ông cao hơn bốn thước, hay hơn thế nữa. Tôi tin, những ngón tay của người ấy, dài hơn ba tấc rưỡi; với một ngọn giáo trong tay, giống như một cây trục của người thợ dệt, có lẽ một nửa từ đây đến cánh cửa ngoài kia; đứng trên, và thách thức Y-sơ-ra-ên. Có Sau-lơ ở phía bên kia, đầu và vai cao hơn đội quân của ông, một người được đào tạo, tất cả họ đều được đào tạo bài bản, và bị lừa gạt. Đúng vậy.

75 Và ma quỷ muốn tới đề xuất với họ. Đó là cách ma quỷ làm khi hấn nghĩ hấn có mặt tốt nhất. “Hãy đi qua. Chúng ta đừng

đổ máu. Chỉ hai chúng ta. Nếu ta đánh bại người của người, thì chúng ta sẽ...người sẽ phục vụ chúng ta. Nếu hấn giết ta, thì sẽ chỉ có một người trong chúng ta chết thay vì quân đội của chúng ta.” Thật là một đề nghị tuyệt vời mà hấn có thể đưa ra! Mọi người đều hoảng sợ đến chết.

⁷⁶ Và thật nực cười để thấy một đứa trẻ, lưng khòm đến với một miếng da chiên nhỏ quấn quanh người, một cái trành ném đá buộc bên hông, với một ít bánh nho khô trong tay, để gặp những người anh em của mình. Và ma quỷ đó đã khoe khoang trước mặt một người của Đức Chúa Trời, một lần, và ông đã nhận lời thách thức về điều đó. Tại sao? Ông biết Đức Chúa Trời là Ai. Nói, “Tôi sẽ...Các anh muốn nói với tôi rằng các anh sẽ để cho những đạo quân của Đức Chúa Trời hằng sống để cho người Phi-li-tin không cắt bì đó thách thức quân đội của Đức Chúa Trời hằng sống chẳng? Tôi sẽ đi chiến đấu với hấn.” Ồ, chao ôi! Tại sao? Ông đã kiên trì.

⁷⁷ Các anh em của ông nói, “Ồ, chúng ta biết người là kẻ nghịch ngợm. Hãy trở về nhà với những con chiên mà cha đã bảo người trông coi. Người chỉ lên đây để xem trận chiến.” Anh em không thể bịt miệng một người của Đức Chúa Trời, khi điều gì đó đã xảy ra với người.

⁷⁸ Vì vậy ông đi lên với Sau-lơ. Sau-lơ, tôi tưởng tượng, gãi đầu và nhìn xuống. Ông nói, “Ta ngưỡng mộ lòng dũng cảm của con, con trai, nhưng người đàn ông đó là một chiến binh. Người đó là một chiến binh, từ thời trẻ. Và người chẳng là gì ngoài một thanh niên, và không biết gì về một cái trành ném đá hay về một ngọn giáo, hay cách đấu tay đôi.”

⁷⁹ Ồ, nhưng hãy xem ông giới thiệu điều gì đó. “Đầy tớ của vua đã giữ chiên cho cha mình.” Và ông nói, “Ngày nọ một con gấu đến và nó bắt một trong những con chiên của cha tôi, và tôi đuổi theo nó, và tôi đã giết nó. Và rồi một con sư tử đi vào và bắt một con và đưa nó ra ngoài, và tôi đuổi theo nó, và tôi đã giết nó. Vậy thì,” ông nói, “Đức Chúa Trời ban cho tôi chiến thắng trên gấu và trên sư tử, phương chi Ngài sẽ ban cho tôi chiến thắng trên người Phi-li-tin không chịu cắt bì đó đang thách thức quân đội của Đức Chúa Trời hằng sống!”

⁸⁰ Sau-lơ nói, “Nhưng người chỉ là một người trẻ tuổi.” Vua nói, “Người không có gì cả, chỉ là một miếng da cừu nhỏ. Chờ đã, ta sẽ—ta sẽ mặc áo giáp của ta cho người.”

⁸¹ Vì vậy vua đã nhận lấy ông và mặc áo giáp cho ông. Anh em có thể tưởng tượng không? Kinh Thánh cho biết ông là người “hồng hào,” hơi nhỏ bé, có thể là một người nặng năm mươi ký, mặc một bộ áo giáp to lớn của một người sẽ nặng khoảng một trăm hai mươi, cao khoảng hơn hai mét. Ông đã bị nghiền nát hết. Anh em có thể tưởng tượng điều đó không?

⁸² Đa-vít nhìn quanh. Miếng đệm vai khoảng đó dài hơn nhiều. Và nó trông giống như một cái váy trên ông, buông thõng xuống như thế, miếng che ngực của ông. Ông thấy rằng áo lễ của giáo hội không phù hợp với một người của Đức Chúa Trời. Ừ-m. Nói, “Hãy lấy vật đó ra khỏi tôi. Tôi không biết gì về nó. Nhưng hãy để tôi đi với những gì tôi biết là đúng.” Thế đấy. Ông đã đi trong quyền năng của Thánh Linh.

⁸³ Tôi tin đó là Hudson Taylor đã từng nói với một nhà truyền giáo Trung Hoa. Chàng trai Trung Quốc này nói, “Ông Taylor, tôi đã cảm thấy sự kêu gọi của tôi trong Đấng Christ.” Ông nói, “Bây giờ tôi có nên đi và học để lấy bằng Cử nhân Văn chương, và rồi cho bằng Tiến sĩ Triết của tôi, và tất cả những gì tôi phải có, bằng cấp tiến sĩ của tôi không?”

⁸⁴ Ông Taylor nói, “Đi nào, con trai. Đi ngay bây giờ. Đừng chờ đợi cho đến khi thời điểm đó đến. Anh sẽ lãng phí quá nhiều đời sống của mình.”

⁸⁵ Tôi nghĩ điều đó đúng. Tôi đồng ý với Ông Taylor. Đi ngay bây giờ. Tôi không cố gắng ủng hộ sự ngu dốt của mình bây giờ bằng cách cố gắng nói rằng chúng ta không cần học vấn. Điều đó có thể có chỗ của nó. Nhưng giáo dục không có sự cứu rỗi thì không có neo. Tất cả đều có cánh buồm và không có neo. Hãy đi khi ngọn nến được thắp lên. Đừng chờ đợi cho đến khi nó bị cháy một nửa. Hãy đi khi anh em thắp sáng nó. Nếu anh em không biết gì hơn là nó đã được thắp sáng như thế nào, hãy nói cho người khác biết nó đã được thắp sáng như thế nào, có lẽ họ cũng sẽ được thắp sáng. Thấy không? [Bằng trống—Bt.] Vì vậy ngay khi ngọn nến được thắp lên, hãy đi nói cho mọi người biết

anh em đã thấp sáng ngọn nến của mình như thế nào, và có lẽ họ sẽ được soi sáng từ anh em. Thấy không? Để ý.

Chắc chắn, Đa-vít đã kiên trì, bởi vì ông biết.

⁸⁶ Một ngày nọ, Sam-sôn đã đối đầu trên cánh đồng với một ngàn người Phi-li-tin vây quanh ông. Và nhìn khắp nơi... Ông không phải là một người được huấn luyện biết cách đấu tay đôi. Nhưng khi ông quay đầu lại ông cảm thấy giao ước đó, chúng đập vào vai ông. Đó là tất cả những gì ông phải cảm thấy. Ông đã có vật đầu tiên trong tay, là một cái xương hàm của con la, và ông đã đánh bại một ngàn người Phi-li-tin. Tại sao? Ông kiên trì bởi vì ông biết rằng Đức Chúa Trời đã lập một giao ước với ông, về bảy lọn tóc đó. Chừng nào chúng còn ở trong vị trí của mình, không có gì sẽ làm ông bận tâm.

⁸⁷ Ồ, thưa anh em, chị em, cách mà Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống phải đứng vững tối nay, kiên trì. Chừng nào chúng ta có thể cảm nhận được giao ước của Đức Thánh Linh, Huyết của Chúa Jêsus Christ thanh tẩy chúng ta khỏi mọi tội lỗi, chúng ta đừng bao giờ để điều gì cản đường mình. Kiên trì, một cách chắc chắn.

⁸⁸ Giảng, nhà tiên tri vĩ đại đã được nói đến, để chối dạy; khi ông ở trong đồng vắng, ông đã được Đức Chúa Trời phán bảo. Họ đang tìm kiếm một đấng cứu thế, dĩ nhiên; bốn trăm năm trước khi họ đã có một nhà tiên tri. Nhưng, Đức Chúa Trời đã phán bảo ông, trong đồng vắng, Ngài phán, “Bây giờ, họ sẽ cố gắng nói với người, ‘Tiến sĩ A gì đó là người phải là Đấng Mê-si, nếu người công bố Ngài.Ồ, ông ấy là người tốt nhất trong hội chúng của chúng ta.’ Và họ sẽ nói, ‘Ồ, cháu—cháu nội của thầy tế lễ thượng phẩm ở trên đây, người ấy—người ấy là người nên có điều đó,’ và vân vân. Nhưng, nhìn xem, Giảng, đây là một công việc thực sự. Người phải chắc chắn, vì vậy Ta sẽ cho người một dấu hiệu. Trên Đấng mà người sẽ thấy Thánh Linh giáng xuống và ở lại trên, đó sẽ là Đấng sẽ làm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh và lửa.”

⁸⁹ Giảng đứng đó, quan sát các hội chúng khi họ đến. Và ông... Mọi người đến *điều này, điều kia*, và *điều nọ*. Nhưng ông không thể nhìn thấy Ngài. Một ngày nọ, trong khi đang đứng, tranh luận

với thầy tế lễ, nói, “Ông muốn nói cho tôi biết thì giờ sẽ đến khi của lễ hằng ngày sẽ được cất đi à?”

Ông nói, “Sẽ có một Người đến.”

⁹⁰ Và ông đã nhìn. Kia kìa. Ông nói, “Kìa, đó là Chiên Con của Đức Chúa Trời cất tội lỗi thế gian đi.”

⁹¹ Ông biết điều đó bởi vì Đức Chúa Trời đã phán với ông, “Người sẽ thấy Thánh Linh giáng xuống.” Ông biết điều đó. Ông đã kiên trì.

⁹² Trở lại với người phụ nữ nhỏ bé này. Chúng ta thực sự có nhiều điều chúng ta có thể nói về những người khác nhau mà kiên trì, bền bỉ, nắm giữ, để đạt được.

⁹³ Tôi có một khẩu hiệu nhỏ, mà tôi nói nó khá nhiều. Nó có thể tốt cho anh em để nhận lấy nó. “Một người chiến thắng không bao giờ bỏ cuộc, và một người bỏ cuộc không bao giờ chiến thắng.” Cứ suy nghĩ về điều đó. “Một người chiến thắng không bao giờ bỏ cuộc, và một người bỏ cuộc không thể chiến thắng.” Anh em phải giữ lấy. Và trước khi anh em bắt đầu, hãy chắc chắn rằng mình đúng. Và rồi hãy kiên trì, đừng để điều gì lay chuyển anh em. Cứ tiếp tục. Tôi đã có khá nhiều kinh nghiệm về điều đó, và anh em biết điều đó. Tôi biết một điều này, khi anh chị em chết chắc chắn rằng anh chị em ở trong ý chỉ của Đức Chúa Trời, khi anh chị em chết chắc chắn anh chị em được tập trung ở Đồi Sọ, không có gì sẽ di chuyển được anh em. Anh chị em ở đó.

⁹⁴ Người đàn bà nhỏ bé này, bà là người Hy Lạp, và là người Sy-rô-phê-ni-xi, và bà đã nghe về danh tiếng của Chúa Jêsus. Vậy thì, đức tin đến như thế nào? Bởi việc nghe, nghe về Lời. Bà đã nghe về Ngài. Và anh em biết đấy, bà có thể đã có nhiều điều cản trở bà, bởi bà là một người Hy Lạp. “Đức tin đến bởi sự nghe.” Chúng ta biết điều đó. Và bà đã có nhiều—nhiều điều cản trở bà, nhưng đức tin không tìm thấy một nguồn nào khác biết bất cứ điều gì về nó.

⁹⁵ Đức tin tìm thấy nguồn này mà không ai có thể giải thích nó. Đó là điều gì đó mà anh em biết. Những người khác không thể nhìn thấy nó, nhưng đức tin nhìn thấy nó. Đức tin nhìn thấy điều

đó, nơi mà con mắt xác thịt không nhìn thấy nó. Nhưng con mắt bên trong nhìn thấy điều đó.

Bấy giờ, bà có một nhu cầu về Chúa Jêsus. Bà ha...

⁹⁶ Điều đầu tiên bạn phải làm, nếu bạn định tìm thấy Đấng Christ, bạn phải biết rằng mình có nhu cầu về Ngài. Khi bạn nghĩ rằng bạn thật sự không cần Ngài, thì bạn sẽ không bao giờ tìm thấy Ngài, bởi vì bạn sẽ không tìm kiếm Ngài một cách siêng năng.

⁹⁷ Anh em có để ý lời Kinh Thánh đó nói ở đâu, “Hãy tìm và các ngươi sẽ thấy, hãy gõ cửa và nó sẽ được mở ra”? Thật ra, điều đó thật sự không gõ cửa, giống như [Anh Branham gõ trên bục giảng một lần—Bt.], và nó sẽ được mở ra. Ngài không chỉ nói, “Ồ, Ta đã ở ngoài, Chúa. Ta đây. Ngươi cần Ta không?” Không, không phải thế. “Kẻ nào tìm kiếm, kẻ đó gõ cửa,” sự liên tục. [Anh Branham gõ lên bục giảng nhiều lần.] Nó phải so sánh với phần còn lại của Kinh Thánh.

⁹⁸ Giống như quan án bắt công và người đàn bà góa. Bà liên tục gõ cửa nhà ông. Bà đã kiên trì. Nếu hôm nay ông quay lưng với bà, ngày mai bà lại ở trên tay ông.

⁹⁹ Đó là cách bạn muốn có được Đức Chúa Trời. Hãy ở trên tay Ngài, mỗi buổi sáng, mỗi đêm, mỗi ngày, mọi lúc, liên tục. Cứ tiếp tục tìm kiếm, tiếp tục cầu xin, tiếp tục gõ cửa. Chỉ không gõ cửa một chút, và mệt mỏi và đi khỏi. Cứ đứng đó, “Lạy Chúa, con ở đây, và con sẽ không rời khỏi. Con ở trên tay Ngài bây giờ. Con sẽ ở lại ngay đây. Ngài cảm thấy mệt mỏi khi lắng nghe? Con đang có một thời gian tuyệt vời để gõ cửa, bởi vì con biết Ngài đang đến.” A-men. Đó là khi điều gì đó xảy ra. Ngài phải để anh em ra khỏi bàn tay Ngài, đấy, hầu cho Ngài đi ra trả lời anh em. Bây giờ, đức tin tìm thấy điều này.

¹⁰⁰ Lời Ngài là Gươm. Kinh Thánh nói, trong Hê-bơ-rơ 4:12, rằng, “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn gươm hai lưỡi.”

¹⁰¹ Bây giờ, có một thứ duy nhất có thể nắm giữ Thanh Gươm này. Đó là bàn tay của đức tin. Bàn tay đức tin là thứ duy nhất có thể sử dụng thanh gươm đức tin này, thanh gươm của Lời. Bây giờ, anh em có thể có một cánh tay yếu, chỉ đủ để nhắc nó lên để

xung công bình, anh em rất yếu. Có lẽ đó là tất cả những gì anh em có thể vượt qua. Nhưng thanh gươm này của Lời sẽ cắt đứt mọi lời hứa mà Đức Chúa Trời đã hứa trong Nó, nếu họ có một cánh tay đức tin mạnh mẽ nắm giữ nó ở đó. “Tôi tin Đức Chúa Trời dành cho sự chữa lành của tôi. Tôi tin Đức Chúa Trời qua phép báp-têm của tôi.” Đức Chúa Trời đã thực hiện lời hứa, và đức tin nắm giữ Thanh Gươm này, nó sẽ cắt nó ra khỏi Văng Đá nơi xa kia. Mọi lời hứa của Đức Chúa Trời có thể bị cắt đứt, bởi Lời của Đức Chúa Trời, vì nó là một Gươm.

Bà đã có nhiều trở ngại, nhưng đức tin của bà không có gì cả.

¹⁰² Anh chị em có thể có nhiều trở ngại. Mỗi người bắt đầu đi ra để gặp Đấng Christ sẽ thấy mình có nhiều trở ngại, nhưng đức tin của anh chị em không có trở ngại. Đức tin không có sự ngăn trở. Đức tin có những sợi lông trên ngực, những cơ bắp to lớn.

Những lý do dấy lên và nói, “Anh biết đấy, nó hợp lý.”

¹⁰³ Đức tin căng cơ bắp của mình và ưỡn ngực ra, và nói, “Im đi. Ngồi xuống.” Và lý trí nhảy qua một góc và lấy chiếc ghế đầu của mình. Đúng thế. Đức tin có những cơ bắp, và nó—nó muốn nói những gì nó nói.

¹⁰⁴ Đó là những gì chúng ta cần tối nay. Đó là những gì giáo hội Foursquare cần. Đó là những gì nhóm Ngũ Tuần cần. Đó là những gì cả thế giới cần. Đó là những gì tôi cần. Đó là những gì bạn cần. Và chúng ta nên xấu hổ để thừa nhận điều đó, nhưng chúng ta cần một đức tin mà sẽ nắm giữ Lời Đức Chúa Trời và nói Nó đúng. Hãy đương đầu với ma quỷ và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.”

¹⁰⁵ Ngày nọ tôi đã đọc ngày nọ chỗ một người nói ma quỷ đã đến trước ông. Và nói, “Hắn chỉ là một con quỷ nhỏ bé, và hắn nói, ‘Buu.’”

¹⁰⁶ Nói, “Tôi đã nhảy lui.” Và nói, “Hắn nói, ‘Buu.’ Tôi nhảy lui. Mỗi lần hắn la lên, ‘Buu,’ và tôi nhảy lui, nó trở nên to hơn và tôi trở nên nhỏ hơn.” Và nói, “Hắn cứ nói, ‘Buu.’” Nói, “Tôi trở nên nhỏ hơn mỗi lần khi tôi nhảy lui, và nó sẽ trở nên lớn hơn.”

¹⁰⁷ Nói, “Tôi biết tôi phải chiến đấu với nó, sau một thời gian ngắn.” Nói, “Tôi nhìn quanh, nghĩ, ‘Gì vậy?’ Tôi đã tìm thấy Lời

của Đức Chúa Trời.” Nói, “Tôi đã cuộn nó trong tay tôi. Và ma quỷ nói, ‘Buu.’ Và tôi nói, ‘Buu,’ lại.” Và nói, “Khi tôi nói, ‘Buu,’ lại, mỗi lần tôi nói, ‘Buu,’ nó trở nên nhỏ hơn và tôi lớn hơn.” Chính là điều đó. Anh em phải chiến đấu với nó, sớm hay muộn.

¹⁰⁸ Anh em biết đấy, người ta không tin có ma quỷ. Tôi gặp hẳn, mọi lúc, ừ-m, đâm đầu vào hẳn mỗi ngày. Bất cứ tín hữu nào khác cũng vậy. Vâng, anh chị em phải chiến đấu với nó, sớm hay muộn, vì vậy anh chị em có thể bắt đầu ngay bây giờ. Có một điều duy nhất nó sợ, là Huyết đỏ và Lời đỏ. Đức tin nắm giữ Nó. Nó mạnh mẽ, tiến lên.

¹⁰⁹ Bây giờ, chúng ta thấy, người phụ nữ Hy Lạp nhỏ bé này, như tôi đã nói, bà có nhiều trở ngại, nhưng đức tin của bà không có trở ngại chút nào. Đức tin không có bất kỳ trở ngại nào. Họ có thể đã nói với bà, “Bà có biết bà là người Hy Lạp không? Bà—bà—bà là người Hy Lạp. Bà biết đấy, bà không thuộc về giáo phái của Ngài. Đừng đi xuống đó với đám người ấy.”

¹¹⁰ Bây giờ, đó là một trong những trở ngại. Thấy không? Nhưng nếu bạn có đức tin, bạn sẽ đi, dù thế nào đi nữa. Điều đó không có gì quan trọng, Ngài ở trong giáo phái nào, miễn là Ngài ở đó.

¹¹¹ Bà có một nhu cầu. Bà có một cô con gái sắp chết vì bệnh động kinh. Và bà phải đến với Ngài, bởi vì các bác sĩ không thể làm gì cho bà. Không thể làm điều đó. Vì vậy bà phải đến với Chúa Jêsus. Bà đã nghe nói rằng Ngài đã chữa lành những trường hợp đó.

¹¹² “Ồ,” họ nói, “Ngài, Ngài không—Ngài không...Ngài không bao giờ đến với sự phục hưng của Ngài với các giáo phái của bà.” Điều đó không cản trở bà. Người phụ nữ nhỏ bé đó có đức tin. Bà đã kiên trì. Bà chỉ đi ngang qua nhóm đó. Đức tin của bà đã kéo bà ra khỏi nó.

¹¹³Ồ, giá như họ có thể làm điều đó ngày hôm nay! Người nào đó nói, “Có một buổi nhóm tối nay ở nhà thờ Foursquare.”

¹¹⁴ “Ồ, nó không thuộc về giáo phái của anh. Tốt hơn anh nên tránh xa ở dưới đó.”

¹¹⁵ Cứ bươn ngay qua. Đức tin của bạn đưa bạn đến ngay. Thấy không? Đức tin không có sự ngăn trở. Nó đi, dù sao đi nữa. Không

có gì sẽ ngăn cản nó. Như tôi đã nói, nó lực lưỡng, cơ bắp to lớn. Nó có sàn nhà; phần còn lại của họ sợ hãi về điều đó. Vâng, thưa quý vị. Họ sẽ chạy trốn khỏi Nó, giống như bệnh đậu mùa. Họ chỉ bỏ đi. Không có gì liên quan với Điều đó, khi đức tin lớn dần lên, nói, “Tôi biết tôi tin ai, và tôi tin chắc.” Chính là điều đó.

116 Có thể có một nhóm người khác đến, nói, “Những ngày của phép lạ đã qua rồi. Không có chuyện như thế. Đó là một đám thánh quá máu ở dưới đó, họ là những người Do Thái. Chúng ta là những người Hy Lạp. Chúng ta thông minh. Chúng ta là một nhóm người thông minh. Chúng ta cho thế giới nghệ thuật, âm nhạc, và—và tôn giáo. Và không có chuyện như Thế.”

117 Nhưng bà đã kiên trì. Những ngày phép lạ đã không qua đi, đối với bà, bởi vì điều gì đó đã nói với bà, ở dưới đây, rằng nó không phải. Và Chúa Jêsus đã có những gì bà đang tìm kiếm, và bà đã quyết tâm đến với Ngài. Bất kể giáo phái của bà đã bảo trợ nó, hay không, bà sẽ đi, dù thế nào đi nữa. Bà sẽ đi xuống đó. Bà đã kiên trì, vẫn kiên trì. Những ngày phép lạ có thể đã qua đối với họ, nhưng nó không qua, đối với bà. Đó là cách xảy ra với mọi người tin. Người ta nói những ngày của phép lạ...

118 Một người đàn ông đã nói với tôi, cách đây một thời gian, nói, “Tôi không quan tâm những gì ông nói, Ông Branham.” Nói, “Tôi không tin có điều như sự chữa lành Thiêng liêng như vậy.”

119 Tôi nói, “Chắc chắn không, với anh. Nó không dành cho những người không tin. Chỉ dành cho những ai tin. Đúng vậy. Không được sai đến với những người không tin. Nó đã được sai đến cho những người tin. Anh em không thể tận hưởng Nó, bởi vì anh em không biết gì về Nó.”

120 Ông ấy muốn nói với tôi, “Không có chuyện như Đức Thánh Linh.”

121 Tôi nói, “Anh chỉ còn khoảng ba mươi ba năm nữa, cho điều đó.” Tôi nói, “Tôi biết rõ hơn. Tôi đã nhận lãnh Điều đó.”

“Ồ, vô lý!”

122 Tôi nói, “Có thể, với anh, nhưng với tôi thì không. Nó có thật với tôi. Đó là Sự sống, điều gì đó được neo chặt.” Anh ấy đến quá muộn để nói với tôi điều đó.

123 Họ đã đến quá trễ để nói với chúng ta về sự chữa lành Thiêng liêng. Chúng ta đã được chữa lành. Chúng ta đã được đầy đầy Đức Thánh Linh. Chúng ta đã có ân điển Cất lên. A-men. Đã quá trễ cho bất cứ điều gì trong những điều đó. Họ cũng có thể im lặng. Chúng ta đã có nó. Đức tin của chúng ta có thể nói, “Hãy ngồi xuống. Tôi biết tôi đang nói về điều gì.”

“Ồ, Tiến sĩ A-...”

124 Tôi không quan tâm Tiến sĩ A *gì đó* nói gì, Kinh Thánh đã nói điều đó, và tôi có đức tin vào Sách đó trong tay. Và đức tin của tôi giữ Nó ở ngoài đó, “Chúa Jêsus đang đến. Tôi tin rằng tôi đã nhận lãnh Đức Thánh Linh, vì tôi thấy Ngài đang sống trong đời sống tôi.” A-men. Đó là theo Lời. Không gì... Một sự mặc khải được bày tỏ, một sự chứng thực hoàn hảo về Kinh Thánh là đúng, và Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Hãy để họ cười nhạo điều đó. Họ có thể cười tất cả họ muốn. Chúng ta sẽ thật kiên trì như họ đã có khi Nô-ê, Mô-ise, tất cả những kẻ giả mạo còn lại dấy lên.

125 Gian-nét và Giam-be ném cây gậy của họ xuống, biến thành một con rắn. Có những người đó, thật đáng tôn trọng hết sức, đã làm chính xác những gì Đức Chúa Trời bảo họ làm, và ở đó xuất hiện một đám người giả mạo, ném xuống những cây gậy của họ. Điều duy nhất họ có thể làm, chỉ đứng yên và nhìn thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. A-men.

126 Đức Chúa Trời sẽ ủng hộ bạn. Nếu Ngài sai bạn đến, và bạn chắc chắn về điều đó, bạn sẽ đạt được công việc mà Đức Chúa Trời đã định trước cho bạn làm. Anh chị em sẽ đứng đó, và Đức Chúa Trời sẽ cất mọi kẻ giả mạo xác thịt ra khỏi anh chị em. Đúng. Đúng đó. Anh em có thể kiên trì, bởi vì anh em biết mình đã tin Ai, và điều gì đúng. Kiểm tra sự mặc khải của anh em với Lời. Nếu nó trái ngược với Lời, hãy để mặc nó. Nếu đó là Lời, thì Đức Chúa Trời bị ràng buộc, bốn phận phải tuân giữ Lời Ngài.

127 Bây giờ, bây giờ, có thể có một nhóm phụ nữ đứng ở góc phố, anh em biết đấy. Và họ nói, “Bà ấy đến đây. Bây giờ bà có đứa trẻ đó ở trên đó, nó bị động kinh. Và—và Tiến sĩ A *gì đó* đã nói rằng—rằng không có thuốc chữa bệnh động kinh. Và bà đây này, đang đi xuống giáo phái không có nhãn hiệu ở dưới đó, vì nhà

tiên tri cuồng tín đó đến đây và chữa lành đứa trẻ đó.” Vì vậy họ nói, “Chúng ta nên ngăn chặn Susie.” Tôi hy vọng không có một Susie ở đây. “Nhưng chúng ta nên ngăn Susie và nói với cô ấy, bởi vì cô ấy là một người phụ nữ tốt. Không có gì chống lại đời sống cô ấy. Nhưng chúng ta nên ngăn nó lại, và điều duy nhất mà tôi biết phải làm. Cô ấy đi ngang qua, mọi người khác, để cô sẽ không phá vỡ rào cản này.

128 “Cô biết gì không, Susie? Chồng cô sẽ rời bỏ cô. Bởi vì, ông ấy là một ủy viên hay một chấp sự trong hội đồng quản trị, và ông ấy sẽ bỏ cô, chắc chắn như thế, nếu cô đi xuống đó.”

129 Cô vẫn kiên trì. Cô ấy tiếp tục. Thấy không? Đức tin không biết sự ngăn trở. Nó phải đến đó.

130 Rồi cô ấy đi ngang qua một nhóm khác mà nói, “Cô biết gì không? Khi cô trở về, bị đánh bại, và nhận ra không có gì với nó, mọi người trong khu phố sẽ cười nhạo cô.”

131 Điều đó thậm chí không làm cho tai cô đỏ lên. Cô đã kiên trì. Cô ấy tiếp tục. Tôi thích điều đó. Tôi thích sự kiên trì đó.

132 Rồi một trong những chấp sự đứng ở đây, và nói, “Nếu cô đi xuống đó, cô biết họ sẽ làm gì không? Đuổi cô ra khỏi giáo hội của mình, bởi vì cô đã tự liên kết với những kẻ cuồng tín thánh, hay những người đó.” Và nói, “Cô biết đấy...” Xin lỗi. Có lẽ không nên nói điều đó. Thấy không? “Cô đang tự liên kết với họ, cô sẽ bị đuổi ra khỏi giáo hội của mình.”

133 Cô vẫn kiên trì. Đức tin biết không thất bại. Cô có một điều để đạt được, và đó là, đến với Chúa Jêsus. Cô có một nhu cầu, và Ngài là Đấng duy nhất có nhu cầu đó.

134 Tôi đang nói điều này tối nay, thưa anh chị em. Tôi đã năm mươi ba tuổi. Tôi đã hầu việc Ngài từ khi tôi khoảng hai mươi. Ngài đã đáp ứng mọi thứ mà tôi có nhu cầu. Và khi đến giờ chết của tôi, tôi chắc chắn những gì tôi cần ngay lúc đó, hai cánh để vượn qua sông, Ngài sẽ ở đó. Đừng lo lắng. Tôi biết Ngài sẽ ở đó. Tôi sẽ chỉ dứt thanh gươm cũ trở lại trong vỏ, và lấy mũ sắt ra, để nó xuống dòng sông, khi tôi...bờ sông, khi tôi nghe tiếng kêu. Và tôi sẽ hét lên “Hãy gọi thuyền cứu sinh đến. Tôi sẽ về nhà, sáng nay.” Nó sẽ ở đó. Vâng, thưa quý vị. Sao Mai sẽ giáng xuống

và chiếu sáng trên đường đi. Bên kia sông chúng ta sẽ đi. Vâng, thưa quý vị. A-men.

135 Bà đã kiên trì. Bà đã có một điều gì đó thành tựu. Bà biết rằng bà phải kiên trì để đến với Chúa Jêsus, vì vậy bà phải vượt qua mọi thứ.

136 Cuối cùng, bà đã đến. Bây giờ, cuối cùng, đã đến đây. Mọi thứ đều tốt đẹp bây giờ, và rồi ở đây đến trở ngại khác. Chính Người mà bà đã tuyên bố tin cậy, Người mà bà đã cố gắng đến với, Chúa Jêsus. Ngài phán, “Ta không được sai đến với chủng tộc của người.” Ồ, chao ôi! Điều đó sẽ không làm cho những người Ngũ Tuần chúng ta thất kinh sao? Ừm! Ừm! Chao ôi! “Ta không được sai đến với chủng tộc của người.” Chà! Đó là một cú sốc.

 Nhưng anh chị em biết gì không? Đức tin không bị sốc.

137 Và rồi, một lần nữa, Ngài quay lại. Sau tất cả những điều này bà đã trải qua, và đức tin của bà đang nắm giữ, rằng bà biết rằng Chúa Jêsus có thể ban cho bà sự ao ước của bà. Và bà đã đi qua mọi rào cản này. Và khi bà đến với Ngài, rồi bị từ chối, thẳng thừng, “Ta thậm chí không được sai đến với chủng tộc của người.”

138 Tôi có thể tưởng tượng bà ấy đang đứng đó, và đôi mắt bà lấp lánh. Bà—bà đã ở trước mặt Ngài lúc đó. Đó là tất cả những gì bà phải có. Và nói, “Bên cạnh điều đó, chủng tộc của người chẳng là gì ngoài một đám chó.” Ồ, chao ôi!

139 Điều gì xảy ra nếu Ngài phán điều đó với anh chị em? Anh chị em sẽ nói, “Tôi sẽ lấy giấy tờ của tôi từ Foursquare này và đi qua nơi nào khác. Tôi sẽ không bao giờ trở lại đó nữa. Tôi sẽ lấy nó từ giáo hội A gì đó.” Ồ, vâng. Vâng, thưa quý vị.

140 Nhưng bà vẫn nắm giữ. Ồ! Thấy không? Đức tin không biết thất bại. Sẽ không có gì ngăn cản được nó. Dầu Chúa Jêsus phán với bà, chính Đấng mà bà đến, phán, “Ta không được sai đến với chủng tộc của người, và họ chẳng là gì ngoài một bầy chó.” Chà! Nhưng điều gì? Bà đã có một sự nắm giữ đức tin thực sự. Đức tin không biết thất bại; Tôi không quan tâm nó đến từ đâu. Không biết thất bại, bởi vì bà có đức tin. Bà vẫn giữ lấy. Ồ! Tôi thích

điều đó. Nó không phải là một thực vật lai giống, giống như một số loài trong chúng ngày nay.

141 Những tôn giáo lai giống này chúng ta có ngày hôm nay, anh em biết đấy. Chúng không tốt. Mọi thứ bây giờ là lai giống, lai giống. Thậm chí họ có những giáo hội lai giống, những Cơ-đốc nhân lai giống, tiếp nhận bằng sự bắt tay. Ồ, họ có thể ăn mặc đẹp hơn, có thể sử dụng tiếng Anh tốt hơn, và vân vân, như thế. Không có sự sống trong đó.

142 Anh em lấy một bắp ngô lớn tốt đẹp, lai giống, có lẽ đẹp gấp đôi loại khác. Trồng nó, nó sẽ chết. Không có sự sống trong đó. Đúng vậy.

143 Chúng ta không muốn có gì lai căng. Chúng ta muốn điều chân thật. Anh em chưa có nó, hãy ở lại đó cho đến khi nó đến. Tại sao chấp nhận sự thay thế khi bầu trời Ngũ Tuần đầy dẫy sự thật? Thấy không? Không có gì lai giống, nó sẽ không đứng vững.

Anh em phải luôn luôn phun thuốc cho cây lai giống để ngăn chặn những con bọ của nó.

144 Đó là cách với một số Cơ-đốc nhân lai giống này. Anh em phải chăm sóc họ và cưng chiều họ, và hứa họ sẽ là chấp sự hay điều gì khác, giữ một số con bọ thể gian khỏi họ, về sự không tin. “Họ sẽ ra khỏi nhà thờ.” Đá họ ra, dù sao đi nữa. Đúng vậy. Họ không bao giờ ở trong đó.

145 Anh em không thể gia nhập một Hội thánh. Anh em có thể gia nhập một nhà nghỉ. Anh em có thể gia nhập nhà hội họp Giám Lý, nhà hội họp Báp-tít, hay nhà hội họp Ngũ Tuần. Nhưng nếu anh em từng đến với Đấng Christ, anh em sẽ được sinh ra trong Hội thánh, đúng vậy, Thân thể máu nhiệm của Đấng Christ. Những nơi khác là nhà nghỉ. Đúng vậy. Điều đó ổn thôi, không có gì chống lại họ. Nhưng anh em được sinh ra trong Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Anh em không thể gia nhập Nó, chút nào. Và khi anh em được sinh ra trong Đó, anh em có sự Sanh ra.

146 Anh em không phải là một người lai giống nữa, một người bắt tay hay một người quá giang. Ủ-m. Anh em biết đấy, một người quá giang luôn luôn hoạt động. Đó là cách. “Ồ, tôi biết,

nhưng Tiến sĩ A gì đó...” Không, không. Chính là điều đó. Chính là điều đó. Điều đó chính xác.

Bà đã kiên trì. Bà không phải là con lai. Anh em không cần phải xịt nước hoa lên người bà ấy, làm cho bà ấy khỏe mạnh. Bà đứng đó.

147 Một phần mùa màng của chúng ta ngày nay, quá nhiều trong số chúng là những giống lai. Chỉ điều gì đó giống như David duPlessis, tôi tin, đã từng nói, “Đức Chúa Trời không có cháu nội.”

148 Rắc rối với phong trào Ngũ Tuần của chúng ta, chúng ta đang có những đứa cháu Ngũ Tuần. Họ đến bởi vì cha và mẹ của chúng ta là người Ngũ Tuần. Chúng ta đã đưa họ vào trong cái nôi, và họ đến mà không có kinh nghiệm. Và ở đó họ cũng nói họ là người Ngũ Tuần. Không, thưa quý vị. Đức Chúa Trời không có cháu nội. Ngài không phải là ông nội; Ngài là Cha. Đúng. Nếu các bạn từng lên Thiên đàng, các bạn sẽ phải trả giá như mẹ các bạn đã làm, bố các bạn đã làm. A-men. Điều đó nghe có vẻ thô thiển, nhưng đó là Sự thật. Đó là cách đưa ra quan điểm thô thiển, nhưng anh em hiểu loại tiếng Anh đó, tôi chắc chắn vậy. Nó không phải là tiếng Anh tốt lắm. Nó có vấn đề, những gì tôi đang cố gắng nói. Anh em cứ lắng nghe Nó. Vâng.

149 Bà ấy không phải là con lai. Bà không phải bị phun thuốc, và được cưng chiều lúc này, “Ồ, bây giờ, chị yêu dấu, tôi—tôi nói với chị, ồ...” Ồ, không. Không, thưa ông.

150 Và cho dù điều gì đã đánh gục bà, bà nói, “Đó là sự thật. Chúng tôi chẳng là gì ngoài một bầy chó. Đúng là chúng tôi không xứng đáng với điều đó.” Ồ, chao ôi! Bà đã thừa nhận rằng Ngài đúng.

151 Tôi sẽ nói một câu tuyệt vời. Hãy sẵn sàng. Mỗi lần, đức tin chân chính sẽ thừa nhận Lời là đúng. Và bất cứ lúc nào, nếu điều gì đó nói rằng những ngày của phép lạ đã qua, hay điều gì đó chống lại Kinh Thánh, đó không phải là đức tin chân thật. Đức tin sẽ luôn luôn thừa nhận lẽ thật. Anh em phải ở lại với Lời. Cho dù bất cứ điều gì khác nói, những gì người khác nói, đó là Lời là đúng. “Hãy để mọi lời của con người là dối trá, và Lời Ta

là thật. Bất cứ ai sẽ thêm vào, hay bớt đi, cũng sẽ bị lấy đi phần của người ấy ra khỏi Sách Sự Sống.”

152 Đức Chúa Trời sẽ phán xét thế gian bởi một giáo hội? Cái nào? Công giáo? Sáu trăm sáu mươi mấy giáo phái khác nhau? Ngài sẽ làm điều đó như thế nào?

153 Đức Chúa Trời sẽ phán xét thế gian bởi Chúa Jêsus Christ. Và Đấng Christ, “Ban đầu đã có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.” Đức Chúa Trời và Lời giống nhau. *Đây* là Đức Chúa Trời trên bản in.

154 Anh em đã có—anh em có Đức Thánh Linh chứ? Hãy trông Hạt giống đó trong đó. Điều đó mang nó đến với Sự sống, sanh ra Sự sống đó, và bày tỏ và chứng thực nó. Chúa Jêsus phán, trong Thánh Giăng 12, “Kẻ nào tin Ta...” Thánh Giăng 14:12, đúng hơn là, “Những việc Ta làm người cũng sẽ làm.” Vì vậy nó luôn luôn thừa nhận với Lễ thật. Ồ, chao ôi!

155 Nhưng, anh em biết đấy, bà ấy nói, “Điều đó đúng. Chúng tôi chẳng là gì ngoài một bầy chó. Và chúng tôi không...Ngài thực sự không được sai đến với chúng tôi. Nhưng, lạy Chúa, tôi không tìm kiếm tất cả bánh mì mà con cái có. Tôi chỉ đang tìm kiếm những miếng vụn.” Ồ, chao ôi!

156 Bây giờ, anh em có để ý không? Nhiều người, họ muốn có được *điều này*, được chữa lành, và có được Đức Thánh Linh theo cách họ nghĩ họ nên có nó. “Bây giờ, tôi sẽ đi xuống, anh ơi, nếu anh đưa tôi lên và đưa tôi vào một căn phòng nơi mà không ai sẽ nhìn thấy tôi, và anh đặt tay trên tôi và chúc phước cho tôi, và đặt Đức Thánh Linh trong tôi. Tôi sẽ chấp nhận nó.” Ồ, không.

157 Na-a-man đã muốn chấp nhận sự chữa lành của ông như thế, lần nọ. Nhưng Ê-li đã bảo ông đi ra đó trong sông Giô-đanh đầy bùn và ngâm mình bảy lần. Tôi có thể nhìn thấy ông ấy rời khỏi xe ngựa của mình. Ồ, một người vĩ đại, bịt mũi mình. Ở đây ông đến, đi ra trong nước, nhón chân như một con mèo ngậm mật, anh em biết đấy, đi ra như thế *này*, anh em biết đấy, đi ra như *thế*, xuống dòng nước. Ông nói, “Ồ, tôi ghét làm điều này,” thật

kinh tởm. Một số người đến với bàn thờ giống như đó là một việc đau ốm đối với họ. Vâng. “Ồ, tôi không muốn làm điều đó.”

Ông đã cúi xuống một lần, lúc đó, “Và tôi vẫn bị bệnh phung.”

158 “Nhà tiên tri đã nói, ‘Bảy lần.’” Đúng. Cho đến khi ông vâng theo Lời, hoàn toàn! Cho đến khi anh em vâng theo Nó, hoàn toàn! Ông có một người tốt đang đứng trên bờ sông, nói, “Nhà tiên tri đã nói, ‘Bảy lần,’ thưa cha. Thấy không? Cứ tiếp tục ngâm mình.”

159 Chính là điều đó. Bạn không hiểu được điều đó vào đêm đầu tiên, chỉ cần ngâm mình lại vào đêm kế tiếp. Cứ tiếp tục cho đến khi anh em có—có được nó.

160 Bây giờ hãy nhớ. Bà giống như Ra-háp, người đàn bà nhỏ bé này. Bà chưa bao giờ nhìn thấy một phép lạ. Bà chỉ nghe về một phép lạ. Bà sẽ làm gì trong ngày...trong Ngày Phán xét cho chúng ta? Bà chưa bao giờ nhìn thấy một phép lạ. Bà là dân Ngoại. Bà chưa bao giờ thấy, nhưng bà đã nghe. Và chúng ta đã thấy và nghe cả hai, và vẫn còn nghi ngờ.Ồ, chao ôi!

161 Bà giống như Ra-háp gái điếm. Khi những thám tử đến, nàng không phải nói, “Tôi sẽ nói cho anh biết. Các anh mang Giô-suê đến và để ông ấy tổ chức một buổi nhóm cho tôi, và tôi sẽ thấy cách ông ấy chải tóc, và cách ông nói chuyện, và phép xã giao ông sử dụng tại bực giảng. Và tôi sẽ xem thử tôi có thể chấp nhận ông ấy hay không.” Nàng nói, “Tôi đã nghe nói rằng Đức Chúa Trời của Thiên đàng đã ở cùng các ông, và điều duy nhất tôi cầu xin là được cứu.” Thế đấy.

162 Người phụ nữ nhỏ bé đó thực sự kiên trì. Nàng đã nắm giữ đúng. “Chỉ cứu tôi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà các ông muốn tôi làm.”Ồ, thế đấy. Chính là điều đó.

163 Người đàn bà nhỏ bé này, cho dù khó khăn là gì, bà vẫn kiên trì.Ồ! Bà đã có cách tiếp cận phù hợp với sự ban cho của Đức Chúa Trời. Bà đã có cách tiếp cận đúng đắn, sự khiêm nhường. Bà đã sắp mình xuống dưới chân Ngài, và bà đã có sự khiêm nhường. Bà không đứng lên, nói, “Bây giờ, Ngài chờ một chút. Ngài biết chúng tôi là những người Hy Lạp. Ngài nói chúng tôi là những con chó. Chờ một chút ở đây, thưa Ngài. Ngài có nhận

ra rằng chúng tôi—chúng tôi là những bậc thầy của nghệ thuật, và chúng tôi là những bậc thầy của *điều này điều kia* và *như vậy* không?” Bà không hề nghĩ về điều đó, chút nào. Bà chỉ thừa nhận rằng Ngài đúng, và sắp mình xuống dưới chân Ngài, và thưa, “Xin giúp tôi, Chúa ôi. Tôi sẽ chỉ ăn những miếng bánh vụn. Nếu con gái tôi không thể ăn được cả lát bánh mì, Ngài sẽ chỉ để cho nó có những miếng bánh vụn, nếu nó là một con chó?” Ồ, chao ôi! Thế đấy.

¹⁶⁴ Chúng ta sẽ hài lòng với chỉ những mẩu bánh vụn chẳng, nếu Đức Thánh Linh sẽ bày tỏ cho người nào đó tối nay, “Anh được chữa lành”? Bạn có sẵn sàng chỉ để lấy những miếng bánh vụn, hay bạn muốn Đức Chúa Trời bước qua và nâng bạn lên và ban cho bạn loại cảm giác nào đó không? Nếu Ngài chỉ nói trong lòng bạn, “Bệnh tật của tôi đã hết rồi. Anh không có nó nữa. Tôi tin rằng tôi sẽ được chữa lành, từ tối nay trở đi,” anh em sẽ nhận lấy những mẩu bánh vụn chứ? Hay là, anh em muốn mọi người đến và đặt tay trên anh em, và đổ dầu, và đi qua nghi thức bình thường như thế, hay anh em chỉ đang tìm kiếm những mảnh vụn? Đức Chúa Trời sẽ tôn trọng điều đó.

¹⁶⁵ Anh em biết đấy, nhiều môn đồ đã thấy Ngài sau khi Ngài sống lại. Tô-ma nói, “Không, ừ-m, tôi sẽ không tin điều đó. Tôi—tôi phải đặt tay tôi vào những dấu đinh của Ngài, trong tay Ngài và vào sườn của Ngài. Rồi tôi sẽ tin điều đó.”

¹⁶⁶ Ngài phán, “Hãy đến đây, Tô-ma.” Phán, “Hãy chạm vào Ta.” Và ông đã làm điều đó.

Ông nói, “Lạy Chúa tôi, và Đức Chúa Trời tôi.”

¹⁶⁷ Ngài phán, “Hỡi Tô-ma, bởi vì ngươi đã thấy và cảm nhận, và mọi sự, nên ngươi tin.”

“Vâng, lạy Chúa.”

¹⁶⁸ Ngài phán, “Phương chi phần thưởng của họ lớn hơn biết bao, những người mà chưa bao giờ thấy và tuy nhiên sẽ tin Ngài!”

¹⁶⁹ Chúng ta đã sẵn sàng chưa? Chúng ta có phải là những người Ngoại bang giống như người đàn bà dân Ngoại đó không? Bà có phải là một tấm gương cho tất cả chúng ta, “Xin ban cho con những miếng bánh vụn, Chúa ôi”? Cứ để tôi nghe người nào đó,

“Tôi chưa bao giờ đọc Lời, nhưng hãy nói với tôi rằng Ngài chữa lành người đau. Điều đó sẽ là đủ cho tôi. Tôi tin điều đó. Hãy để tôi nghe người nào đó nói, và đọc nó từ Lời, rằng Đức Thánh Linh...”

¹⁷⁰ Phi-e-rơ đã nói, vào Ngày lễ Ngũ tuần, “Hãy hối cải, mỗi người trong anh em, hãy chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ để được tha tội mình, và anh em sẽ nhận lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh. Vì lời hứa dành cho các người, và cho con cái các người, và đối với họ là những người ở xa, thậm chí bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.”

¹⁷¹ “Lạy Chúa, con cảm thấy điều đó đúng.” Đó là một mảnh vụn. Đi tiếp. Đó là tất cả những gì anh em phải làm. Hãy đến.

¹⁷² Chúng ta đã sẵn sàng để lấy những miếng bánh vụn chưa? Chúng ta đã sẵn sàng để hạ mình xuống chưa? Bà đã. Bà đã sẵn sàng để hạ mình. Đức tin luôn luôn thừa nhận Lời đúng. Đức tin luôn khiêm nhường. Đức tin tự hạ mình xuống. Bây giờ, bà chỉ đang tìm kiếm những miếng bánh vụn.

¹⁷³ Hãy xem những gì Chúa Jêsus đã phán. “Vì câu nói này, vì câu nói này, ‘Con sẵn lòng nhận lấy những miếng bánh vụn, Chúa ôi.’ Vì câu nói này, con gái người được lành. Người có thỉnh cầu của mình bởi vì người tin điều đó.”

¹⁷⁴ Đức tin thừa nhận rằng Lời Đức Chúa Trời là đúng. Đức tin thừa nhận tất cả những điều này.

¹⁷⁵ Ma-thê, Ma-ri; xuyên suốt Kinh Thánh chúng ta có thể nhắc đến nhiều người; người đàn bà Shu-nem. Nhiều việc và nhiều trường hợp mà chúng ta có thể nhắc đến. Chúng ta không có thời gian. Về điều này, tôi có khoảng năm trang ở đây, được viết về những người đó, bây giờ, những người mà đã đến gần để tìm những miếng bánh vụn. Nhưng chúng ta hãy bỏ qua điều đó chỉ một phút. Tôi cảm thấy Đức Thánh Linh gần gũi. Tôi không nghĩ điều đó cần thiết.

¹⁷⁶ Hãy để tôi chỉ cho anh em một kinh nghiệm nhỏ. Tạp chí Thương Gia đã viết điều nhỏ trong đó, bài báo nhỏ cách đây không lâu, trên tạp chí của họ. Và hãy nhớ, khi anh em thực hiện một vấn đề được in ra, tốt hơn là anh em có thể sao lưu nó. Chúng

ta có nó, lời tuyên bố được ghi lại từ bác sĩ. Tôi để ý, trong nhà thờ tối nay, khá nhiều người Tây Ban Nha.

¹⁷⁷ Tôi đã ở Thành phố Mexico, và chúng tôi đã có một buổi nhóm đầy vinh hiển. Tôi đã ở đó khoảng ba đêm. Và có một người mà tôi gọi là Mañana. Anh ấy được cho là đến gặp tôi lúc sáu giờ, và sẽ đón tôi khoảng chín giờ. Và tôi luôn luôn, bởi vì anh ấy rất chậm chạp, tôi đã nói anh ấy là “ngày mai.” Hiểu không? Và khi chúng tôi đi ra đến cái vòng lớn này nơi tôi đang giảng, họ phải đưa tôi lên trên một cái thang ở đây, rồi để tôi xuống trên những sợi dây thừng, xuống trên bục giảng.

¹⁷⁸ Đêm trước đó, có một người Mê-xi-cô đã đến buổi nhóm. Và ông lão, trời mưa, như đã xảy ra, và ông đến bục giảng, bị mù. Và ông đã đi xuống. Tôi đã nhìn. Tôi đã mang một đôi giày tốt, và một bộ đồ tốt. Và ông già tội nghiệp, ông đi chân trần, quần tây rách rưới. Và tôi nói cho anh em biết ai là người thông dịch của tôi, anh chị em mọi người đều biết anh ấy; Anh Espinosa, ở trên đây ở Sacramento, California, người anh em Ngũ Tuần. Anh ấy đang thông dịch. Chúng tôi đã có khoảng, trong hai đêm, tôi nghĩ khoảng ba mươi hay bốn mươi ngàn người cải đạo từ Công giáo, sang Cơ-đốc giáo và Đức Thánh Linh.

¹⁷⁹ Và ông già mù này đi qua bục giảng. Và nếu các bạn không cảm thấy cho những người mà bạn đang cầu nguyện cho, thì không cần phải cầu nguyện cho họ. Bạn phải cảm thấy chính mình ở trong vị trí của họ. Và tôi nghĩ, “Nếu người cha già của tôi còn sống, ông ấy đã ở khoảng tuổi của ông già đó. Ông ấy đây này. Ông ấy không có giày.” Và ông không mặc áo sơ mi. Một chiếc áo khoác cũ, rách rưới, đầy bụi; một chiếc mũ cũ trong tay ông, được khâu lại bằng những sợi dây. Có lẽ ông già ấy không bao giờ có một bữa ăn tử tế trong đời. Và rồi số phận đã nghiệt ngã với ông biết bao, ở đây ông đang đi loạng choạng trong sự mù lòa. Mắt ông trắng bệch.

¹⁸⁰ Tôi nhìn ông già, và tôi—tôi chỉ vòng tay ôm lấy ông. Và Anh Espinosa không thông dịch lời cầu nguyện. Tôi—tôi nói, “Lạy Cha Thiên thượng, nếu con có thể ban cho ông ấy đôi giày của con, con sẽ cởi chúng ra để không ai có thể nhìn thấy chúng, cho ông chiếc áo khoác của con, đưa ông lên đường. Nhưng ông lớn hơn

con. Nhưng, Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót ông ấy. Xin ban lại thị lực cho ông.”

¹⁸¹ Ông la lớn, “Gloria a Dios.” Tôi nhìn quanh. Ông ấy có thể nhìn thấy tốt như tôi có thể.

¹⁸² Đêm tiếp theo có một cái đồng, hay một đồng khăn, dài theo như tòa nhà này, cao khoảng này, không có gì ngoài những chiếc khăn choàng cũ và những bộ quần áo rách rưới cũ.

¹⁸³ Nền kinh tế của Mê-xi-cô mất cân bằng. Có lẽ Pedro nhận được...ông ấy là một thợ nề, ông ấy có thể kiếm được mười sáu peso mỗi ngày. Nhưng sẽ mất bốn ngày làm việc để mua cho ông một đôi giày. Nhưng ông ấy sẽ phải tiết kiệm đủ từ đó để trả, nhiều peso, cho một cây nến mỡ để đốt trên bàn thờ bằng vàng hàng triệu đô-la cho những tội lỗi của mình. Đó là những gì làm tôi sôi sục.

¹⁸⁴ Thấy những người quý báu đó, họ đến đó lúc chín giờ sáng. Không có chỗ ngồi, để ngồi xuống. Họ dựa vào nhau, giống như chiên trên đồng cỏ. Mưa! Những người nữ họ, đang đứng, tóc họ xõa xuống, ướt sũng, chờ đợi cả ngày dưới trời nắng nóng hay mưa, chỉ để nghe Lời Đức Chúa Trời. Ô, họ sẽ làm gì khi Phoenix sống lại trong Ngày Phán xét với họ, khi mà, những nhà thờ tốt đẹp ở khắp mọi nơi, và anh em thậm chí không thể đưa họ vào?

Ở đó bà đã đứng, hay đúng hơn là, ông đã đứng với thị lực của mình.

¹⁸⁵ Đêm đó khi tôi vào, trời mưa to. Anh Jack Moore, nhiều người trong anh em biết anh ấy, Anh Espinosa, một số anh em, đã có mặt trên bục giảng. Và Billy, con trai tôi, nó thường phát thẻ cầu nguyện. Và cậu ấy không thể nói tiếng Tây Ban Nha với những người đó, vì vậy cậu phải để Mañana làm điều đó. Nhưng cậu ấy chỉ đi vòng quanh để thấy rằng Mañana không bán thẻ cầu nguyện. Vì vậy đó là nơi chúng ta phải quan sát, anh em biết đấy, về việc bán thẻ cầu nguyện. Vì vậy cậu ấy chỉ quan sát ông ta. Và họ bước lên và quan sát và thấy rằng ông chỉ đưa thẻ cầu nguyện cho A gì đó, và như thế. Vì vậy ông nói...

¹⁸⁶ Đến với tôi, tôi phải giảng. Một đồng lớn của—của quần áo họ nằm trên đó. Làm thế nào họ từng biết cái nào thuộc về ai, tôi

không biết. Vì vậy họ đã...Tôi chỉ phải nói, và Billy vỗ nhẹ vào vai tôi. Cậu ấy nói, “Bố ơi, bố sẽ phải làm điều gì đó, người phụ nữ nhỏ bé đó ở ngoài đó.” Nói, “Con có gần ba trăm người giữ trật tự, và họ thậm chí không thể giữ cô ấy.” Một cô gái nhỏ người Tây Ban Nha, *rất* cao, xinh đẹp, cô ấy nắm một đứa bé đã chết trên tay, dưới một cái mền. Và anh ấy nói, “Mañana phát ra mọi thể cầu nguyện.” Và nói, “Chị ấy không có thể cầu nguyện. Và có hàng người, đã đứng, cho họ ở đó, trong hai giờ qua, chờ đợi bố, đến.” Và nói, “Chị ấy muốn mang đứa bé đã chết đó lên đây, và chúng con không thể giữ chị lại.”

¹⁸⁷Ồ, à, chị ấy sẽ đến ngay qua những người soát vé, chạy ngay dưới chân họ, hay bất cứ thứ gì. Chị đã kiên trì. Chị muốn đến đó. Chị đã thấy người mù đó được chữa lành, đêm trước. Chị đã kiên trì.

¹⁸⁸Tôi nói, “Anh Moore, chị ấy không biết tôi là ai. Chị ấy không biết ai là ai. Anh cứ đi xuống đó và cầu nguyện cho đứa bé. Điều đó sẽ giải quyết điều đó. Chị ấy...”

Anh ấy nói, “Được rồi, Anh Branham.”

¹⁸⁹Vì vậy Billy nắm tay anh ấy, giống như tôi, cứ thế đi xuống qua bụi giăng. Tôi quay lại. Tôi nói, “Tôi rất vui mừng được ở đây tối nay.” Và những buổi nhóm không xa lạ với anh chị em dân sự ở Phoenix đây. Ngay trước tôi, tôi đã thấy một em bé Mexico, không có răng đang cười, trong một khay tượng đang đặt ra ở đây. Tôi nói, “Chờ một chút. Chờ một chút, Anh Espinosa. Đến với...”

“Chuyện gì—chuyện gì vậy?”

¹⁹⁰Tôi nói, “Đến gần micrô.” Tôi nói, “Bảo chị ấy đến đây.”

¹⁹¹Cậu ấy nói, “Bố ơi,” Billy nói, “bố không thể mang chị ấy qua tất cả những người có thể cầu nguyện.”

Tôi nói, “Đưa chị ấy đến đây. Bố vừa thấy một khay tượng.”

¹⁹²Vì vậy, anh đã gọi cho chị ấy. Và họ quay trở lại. Chị đến đây, với chiếc chăn bông trong tay, như thế *này*. Và một đứa bé đang nằm trong đó, đã chết từ sáng sớm hôm đó, đã chết vì bệnh viêm phổi, con người nhỏ bé đó khoảng thời gian đó. Và ở đây chị đến, những giọt nước mắt chảy dài trên đôi má chị ấy, đôi mắt đen láy

của chị, mái tóc xõa xuống, một quý cô rất quyến rũ. Chị chạy đến bực giảng và quỳ gối xuống, và bắt đầu kêu lên, “Cha ôi!”

Tôi nói, “Hãy đứng lên, chờ một chút.”

¹⁹³ Tôi nghĩ, “Lạy Chúa, nếu không phải thế thì sao? Điều gì xảy ra nếu đó không phải là điều đó? Con không biết. Con vừa nhìn thấy một em bé Mê-xi-cô, nhỏ bé, không có răng, lợi nhỏ bé của nó. Nó đang cười nhạo con, đang ngồi ngay ngoài đó.”

¹⁹⁴ Và chị ấy đang khóc. Và tôi đặt tay lên tấm chăn ướt, và lúc đó trời đang mưa. Tôi nói, “Lạy Cha Thiên thượng, người phụ nữ nhỏ bé này, không nghi ngờ gì trong tâm trí con ngoài những gì Ngài đang trả lời cho chị.” Tôi nói, “Con đã thấy khả tượng, mà Ngài biết là sự thật, về một em bé. Con chỉ chấp nhận nó bởi đức tin rằng đó là đứa bé này. Con không biết người phụ nữ cũng như đứa bé. Nhưng, điều gì đó, Ngài làm việc ở cả hai đầu.” Tôi đã đặt tay trên nó. Và khi tôi làm thế, nó đá và la hét thật to hết sức. Người mẹ giật tấm chăn ra khỏi nó, và nó ở đó, còn sống, trong vòng tay nàng.

¹⁹⁵ Tôi nói, “Anh Espinosa, đừng đánh dấu điều đó, nhưng hãy gửi đến một người trung thành đáng tin cậy nào đó.” Và chị đã kể điều đó bằng tiếng Mexico, rằng bác sĩ tuyên bố con của chị đã chết, vì bệnh viêm phổi, sáng hôm đó khoảng tám hay chín giờ. Và ở đây là sau mười giờ, đêm đó. Và tôi nói, “Hãy gửi đi và nhận một bản tuyên bố bằng văn bản từ bác sĩ, mà tuyên bố nó đã chết.”

¹⁹⁶ Và bác sĩ người Mê-xi-cô đã viết một bản tuyên bố và ký nó, “Tôi tuyên bố đứa bé đã chết, không hô hấp hay không có gì cả, trong văn phòng của tôi sáng nay lúc chín giờ.”

¹⁹⁷ Và nó đây này, mười giờ đêm đó. Và sáng hôm sau, đứa bé đến văn phòng bác sĩ để được kiểm tra, “Bình thường, trở lại.” Tại sao? Bởi vì người phụ nữ nhỏ bé này đã kiên trì.

¹⁹⁸ Đức tin không biết thất bại. Nếu có năm ngàn người đang đứng ở đó, thì không có gì thay thế được. Giáo hội của chị có thể đuổi chị, những người hàng xóm của chị có thể cười nhạo. Nhưng một Đức Chúa Trời có thể mở đôi mắt mù của một người, đêm trước, có thể làm sống lại đứa con của chị, bởi vì Ngài là Đức

Chúa Trời hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

¹⁹⁹ Và nếu nhóm người này ở đây tối nay, những người tìm kiếm mảnh bánh vụn, nếu là anh chị em; chính Đức Chúa Trời đã mang anh chị em đến đây, điều đó có thể dẫn dắt anh chị em đến một nơi như thế này, Đức Chúa Trời đã cứu anh chị em, Đức Chúa Trời có thể đỡ dậy anh chị em bằng Đức Thánh Linh; cũng chính Đức Chúa Trời đó có thể quét sạch mọi bệnh tật và buồn phiền, bất kể nó là gì, trong lòng các bạn tối nay, nếu các bạn tin điều đó. Kiên trì, kiên trì, vươn tới và nắm lấy mảnh vụn đức tin nhỏ bé đó bây giờ, nói, “Lạy Chúa, cảm ơn Ngài vì điều đó. Con đến đây.”

Người hàng xóm sẽ nói ngày mai, “Anh không được chữa lành.”

²⁰⁰ Nói, “Ồ, nhưng tôi được. Tôi được chữa lành. Tôi đã tìm thấy một mảnh bánh vụn tối hôm qua tại nhà thờ Foursquare. Điều gì đó neo chặt trong tôi. Không có gì sẽ ngăn cản tôi, nữa. Tôi có nó.”

Chúng ta hãy cúi đầu chỉ một phút.

²⁰¹ Các bạn có cần một miếng bánh vụn tối nay không? Anh chị em có thể nhận lấy mảnh vụn và kiên trì với nó không?

²⁰² Cái vụn nhỏ của đức tin đã đến với một—một người đàn bà Hy Lạp dân Ngoại, nhỏ bé, chưa bao giờ thấy một phép lạ trong đời, một người ngoại đạo sùng bái thần tượng, nhưng bà nghe nói rằng nó đã có tác dụng trên người khác. Bà chưa bao giờ nhìn thấy nó, nhưng bà tin điều đó. Và tất cả những sự thất vọng mà bà đã có, tuy nhiên, dựa trên cơ sở của điều gì đó trong lòng bà nói với bà rằng con bà có thể được chữa lành, anh em biết đấy, khi bà về đến nhà bà thấy con gái mình đang nằm trên giường. Cơ co giật đã biến mất khỏi cô bé. Không chỉ cho chính bà, nhưng cho con gái bà không có mặt.

²⁰³ Bạn có cần một miếng bánh vụn tối nay không? Nếu các bạn làm thế, các bạn cứ giơ tay lên. Và nói, “Lạy Chúa, con cầu xin chỉ là một mẩu bánh vụn.”

204 Ôi lạy Cha Thiên thượng, xin nhìn xem những dân Ngoại đang tìm kiếm những miếng bánh vụn kia. Thời thế vẫn chưa thay đổi, Chúa ôi. Họ đã nghe. Họ đã nghe rằng Ngài chữa lành người đau. Họ đã nghe rằng Ngài đầy đầy Đức Thánh Linh. Ngài cho người mệt nhọc được yên nghỉ. Ôi Đức Chúa Trời, xin ban cho những người này ở đó tối nay đang khóc giống như cô gái trẻ yêu quý của nhiều ngày trước, “Lạy Chúa, thật sự chúng con không xứng đáng nhận được những ơn phước như dân sự Ngài, Y-sơ-ra-ên, nhưng chúng con chỉ tìm kiếm một miếng bánh vụn rơi xuống từ bàn của Chủ.”

205 Và tối nay chúng con đã tỏ cho thấy Thức Ăn tuyệt vời mà Ngài đã nuôi sống Hội thánh Ngài. Và tối nay chúng con không chỉ có những mẩu bánh vụn, nhưng chúng con được mời đến bàn tiệc. Chúng con thực sự không phải lấy những miếng bánh vụn, nhưng chúng con vui mừng có được chúng. Nhưng chúng con được mời đến bàn tiệc, tối nay. “Chúa Jêsus đã trải rộng bàn của Ngài nơi tất cả các thánh đồ của Đức Chúa Trời được nuôi ăn. Ngài mời những người được chọn của Ngài đến và dùng bữa.” Xin ban cho, tối nay, Cha ôi, để mỗi người có nhu cầu, nhu cầu đó sẽ được đáp ứng.

206 Và trong khi chúng ta cúi đầu, và tấm lòng của chúng ta trong sự khiêm nhường trước Đức Chúa Trời, tôi thật sự tự hỏi có bao nhiêu người trong tòa nhà này, tối nay, mà không được cứu, rằng nếu Chúa Jêsus đến và thế giới sẽ đổi đầu sự kết thúc của nó tối nay, và anh chị em sẽ, anh chị em sẵn sàng nhận lấy mảnh vụn nhỏ của đức tin đã được đặt trong lòng mình, và đến với bàn tiệc tối nay, trình bày mảnh vụn đức tin nhỏ bé của mình trước Đức Chúa Trời, và muốn làm như vậy, mời anh chị em đứng lên và đi xuống đây, và để chúng tôi cầu nguyện cho anh chị em ở đây tại bàn thờ?

207 Các bạn sẽ đến mà không có sự chậm trễ nào chứ? Cứ bước xuống. Xin Chúa ban phước cho anh, người anh em của tôi. Người nào khác đến không? Chúa ở cùng chị, chị của tôi. Chị cứ đến đây. Liệu có người nào khác ở đây muốn có một mẩu bánh vụn, chỉ đi xuống bàn của Chúa không? Nói, “Lạy Chúa, con không xứng đáng đến. Con là—con là...con là một con chó.

Con chỉ...Con không xứng đáng hơn người đàn bà đó, nhưng con đến chỉ vì một miếng bánh vụn.” Mời bạn sẽ đến, người bạn tội nhân? Hãy đến. Có thể là thì giờ cuối cùng của bạn.

²⁰⁸ Các bạn thấy thế giới ngày nay đang trở nên như thế nào không? Mọi người không muốn đến nữa. Các bạn hầu như không thể thuyết phục họ. Phúc âm, trông giống như, nó đang đi đến những cánh đồng.

²⁰⁹ Xin Chúa ban phước cho anh, người anh em tốt của tôi. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Điều đó thật tuyệt vời. Cứ đứng ngay tại đây một lát.

²¹⁰ Người nào khác lấy chỗ—chỗ bên cạnh ở đây, và nói, “Tôi đứng với người này.” Xin Chúa ban phước cho con, con trai. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Đúng vậy. Hãy đến ngay, nói, “Con muốn có một miếng bánh vụn, Chúa ôi. Một mẩu bánh vụn là tốt cho con rồi. Điều gì đó đã chạm vào lòng con. Bây giờ con đang đi xuống.” Xin Chúa ban phước cho con, con trai. Xin Chúa ban phước cho anh, người anh em của tôi. Đứng ngay tại đây.

²¹¹ Người nào khác cảm thấy một miếng bánh vụn vỡ trong lòng anh em, về đức tin, điều đó sẽ lôi kéo anh em đến với bàn tiệc bây giờ. Mời các bạn đi xuống với bốn thanh niên này đang đứng đây, chờ đợi? Tôi đã giảng về một người nữ tối nay, và chính những người nam đang đến. Còn điều đó thì sao, thưa chị? Chị cũng sẽ không đến, vì miếng vụn đó chứ? Anh em đã có một chút đức tin mà nói cho anh em biết rằng anh em sai trật chưa?

Nói, “Ồ, tôi không biết mảnh vụn là gì, Anh Branham à.”

²¹² Mảnh vụn đó là trong lòng anh chị em bây giờ, điều đó nói cho anh chị em biết mình sai. Anh chị em nên ăn năn. Đến nào, phải không? Hãy đứng dậy và đến một cách êm dịu, nhanh chóng, với nguồn đây Huyết. Bạn sẽ không tiến ra à? “Tôi sai rồi, anh ơi. Hãy cầu nguyện cho tôi.” Đi về phía trước. Xin Chúa ban phước cho anh, anh ơi. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

²¹³ Người nào khác không? “Con chỉ muốn có một miếng bánh vụn, Chúa ôi. Mẩu bánh vụn nhỏ bé này trong lòng con, bây giờ con đang đến để trình bày nó.” Bạn sẽ đến chứ?

214 Bây giờ có người nào ở đây mà sa ngã, đi xa, và anh em muốn đến, anh em sẽ đến bây giờ chứ?

215 Một số người không có Đức Thánh Linh, bạn đã không nhận được Đức Thánh Linh? Ồ, thưa bạn, nếu Ánh sáng này đã được làm cho rất thật với bạn, trong ngày sau rốt, bạn cũng sẽ không đứng lên sao? Đây có thể là lúc mà ước muốn lớn lao đó trong lòng anh em, điều gì đó đang nói với anh em, “Tôi tin Chúa sẽ ban cho tôi phép báp-têm bằng Thánh Linh tối nay. Tôi muốn đến, đứng.” Hãy đến quanh bàn thờ. Bạn sẽ làm điều đó chứ? Đứng với chúng tôi để cầu nguyện, anh chị em cảm thấy một chút miêng vụn, rằng, “Tôi cần Đức Thánh Linh.” Nếu một người có thể đến từ Ohio, hãy bay xuống đây bằng máy bay phản lực. Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Grant. Một tín đồ Trưởng Lão có thể bay từ Ohio, xuống đây, trong một chiếc máy bay phản lực để đứng tại bàn thờ, còn những người ở Phoenix thì sao?

216 Xin Chúa ban phước cho chị, chị của tôi. Đứng ngay tại đây một lát. Chị sẽ đến chứ?

Từ hồng Em-ma-nu-ên phát nguyện,

217 Anh chị em sẽ đến nơi Nguồn nước mở ra tối nay, chỉ đây đây những điều tốt lành của Đức Chúa Trời sao? Tôi tự hỏi, trong khi chúng ta sẽ chờ đợi một lát, chắc chắn có nhiều hơn thế ở đây, mà sẽ sẵn sàng nhận lấy những mẩu bánh vụn. Chắc chắn nên có. Các bạn sẽ đến chứ? Cứ làm như tôi đang yêu cầu các bạn, một lần. Cứ nhận lấy điều đó một cách chân thành trong lòng, nói, “Tôi đang đến. Đây là lúc tôi phải đến. Tôi đang đến, dù sao đi nữa.” Xin Chúa ban phước cho các chị, các chị. Điều đó rất tốt. Bây giờ chúng tôi đang chờ đợi, kiên nhẫn, cho anh chị em đến.

218 Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu trong khi chúng ta đang chờ đợi, hát bài thánh ca này của hội thánh.

Có một Suối Huyết tuôn tràn,

Từ hồng Em-ma-nu-ên phát nguyện...

219 Các bạn sẽ đến bây giờ chứ? Các bạn sẽ không lấy mẩu giấy vụn của mình và đến sao?

...dưới suối huyết này

Nếu các bạn muốn có Đức Thánh Linh, các bạn sẽ không đến, đi vào bây giờ sao?

Sạch hết mọi gian ác liền,
Sạch hết mọi gian ác liền;
Tội nhân tắm mình dưới...

Hãy đến, bạn ơi.

Sạch hết mọi...
Kìa tên cướp xưa lúc chết phước thay (...?...
ngay tại bàn thờ đây. Và anh em...?...)
...dù tôi xấu xa giống kẻ cướp này,
Sạch hết mọi tội lỗi họ...

Xin Chúa ban phước cho anh, người anh em của tôi. Đó là cách để làm điều đó.

220 Tôi tự hỏi các mục sư truyền đạo ở đây bây giờ muốn đứng lên đây với chúng ta không. Quý vị mục sư truyền đạo trong tòa nhà, hãy đến đứng chung quanh đây với chúng tôi, một phút nào, những người hướng dẫn mà—mà quan tâm đến những linh hồn hư mất.

...xin cho tôi, dù tôi xấu xa giống kẻ cướp này,
Sạch hết mọi tội lỗi tôi.

221 Tôi tự hỏi liệu có những mục sư truyền đạo ở đây, những người giảng dạy về Lời, muốn đến không. Hãy nhớ, những nơi đến Đồi đời đang được quyết định ngay bây giờ. Ở đây có khoảng bảy hay tám, mười người đang đứng ở đây. Và anh em biết điều đó có nghĩa gì không? Một linh hồn đáng giá mười ngàn thế gian. Chúng ta không được xem nhẹ điều này.

222 Bây giờ, anh chị em bị đau ốm, và muốn lời cầu nguyện bằng đức tin đã cầu nguyện cho anh chị em, mời anh chị em đứng ngay tại chỗ mình đang đứng, đó là người đau ốm và có nhu cầu. Tốt đấy.

223 Bây giờ, thưa các anh em mục sư truyền đạo của tôi, thật đúng thể, hãy đặt tay trên những người này.

224 Bây giờ, các bạn những người đau ốm, hãy đứng gần với nhau, để các bạn có thể đặt tay lên nhau. Bây giờ, Kinh Thánh

nói, với những người đau ốm, “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người tin.” Bạn phải là một người tin, nếu không bạn sẽ không đứng. “Nếu họ đặt tay trên người đau, người đau sẽ bình phục.” Anh em biết điều đó đúng. Đó là lời Kinh Thánh không thể sai.

225 Và với những người ăn năn đến với bàn thờ này, các anh chị em của tôi là những người đến với bàn thờ tối nay, những con người phạm trần mà biết rằng anh em phải đối diện với Đức Chúa Trời lúc nào đó. Kinh Thánh nói một số tội lỗi của con người đi trước họ, một số theo sau. Anh chị em đang xưng nhận tội lỗi của mình tối nay, rằng tội lỗi của anh chị em sẽ đi trước anh chị em, và được tha thứ qua Huyết của Đức Chúa Jêsus.

226 Và anh em ở đây đang tìm kiếm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, Đức Chúa Trời đã thực hiện lời hứa trong Công vụ 10. Chúng ta đọc, “Trong khi Phi-e-rơ nói những lời này, Đức Thánh Linh đã giáng trên những người đã nghe điều đó.” Họ rất đói! Bây giờ, anh chị em đang đói. Anh chị em đã mang mẩu bánh vụn đó lên đây. Bây giờ chúng ta hãy dùng một bữa ăn thật no đủ những ơn phước của Đức Chúa Trời. Tất cả điều đó dành cho các bạn.

227 Bây giờ, anh chị em là những người tin vào sự cầu nguyện, chúng ta hãy cúi đầu với nhau và cầu nguyện bây giờ và tin. Bây giờ, chỉ cần quên ai ở xung quanh bạn. Hãy biết rằng không có ai chung quanh bạn ngoài Chúa Jêsus Christ. Và mỗi người hãy cầu nguyện theo cách anh em làm, cách anh em thường cầu nguyện. Và, thưa các anh em, hãy đặt tay lên những người này, và chúng ta hãy tin bây giờ Đức Thánh Linh sẽ đến và thực hiện những điều này mà chúng ta đang cầu xin.

228 Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con không cảm thấy rằng chúng con đang đứng ở đây là vô ích. Chúng con cảm ơn Ngài vì những linh hồn này. Chúng con biết rằng Ngài ở đây bây giờ để cứu họ. Con cầu xin Ngài ban cho điều đó, Chúa ôi. Xin cho đức tin của họ nhìn xa hơn cái bóng. Xin cho những người này đang tìm kiếm Đức Thánh Linh, đó là bàn tay của những người tin đang đặt trên họ, những người đau ốm và bệnh tật, cầu xin quyền năng của Đức Chúa Trời di chuyển vào trong tòa

nhà này, lên xuống những lối đi này, và qua những người này. Và cứu mọi tội nhân, đổ đầy mọi tín hữu bằng Đức Thánh Linh, và chữa lành mọi người đau ốm. Xin ban cho những điều này, Chúa ôi. Con tin rằng Ngài ở đây, và Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Những lời hứa của Ngài không thể sai.

²²⁹ Chúng con tin rằng Ngài đã ủy thác cho Hội thánh Ngài, và họ đã đi lên thành Giê-ru-sa-lem. Họ đi lên phòng cao, và liên tục ở đó, ca ngợi và chúc tụng Đức Chúa Trời. “Và thình lình có một tiếng Gió từ Trời thổi đến ào ào, và Nó đầy dẫy khắp nhà nơi họ nhóm lại.” Ngài cũng giống như vậy, và Ngài có thể làm giống như vậy. Xin để quyền năng, giáng xuống vào ngày lễ Ngũ tuần, làm phép báp-têm cho nhóm người này tối nay, trong quyền năng của sự sống lại của Chúa Jêsus Christ. Lời cầu nguyện này con dâng lên trong Danh Chúa Jêsus, cho những người này, vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

²³⁰ Hãy giơ tay lên bây giờ. Lời cầu nguyện của đức tin đã được cầu nguyện, lời cầu nguyện đức tin của sự tha thứ. Hãy giơ tay lên và nói, “Ngợi khen Chúa.” Chỉ bắt đầu ca ngợi Ngài và tán tụng Ngài. Chỉ xưng nhận tội lỗi của mình. Con-...Hãy tin hết lòng. Hãy giơ tay lên với Đức Chúa Trời, và nói, “Cảm ơn Ngài, lạy Đức Chúa Jêsus. Con tin, phút này, Ngài ban cho con Thánh Linh của Chúa, Ngài đã làm phép báp-têm cho con bằng Đức Thánh Linh và ban cho con những ơn phước.”

Được rồi, chị ơi, hãy đến...?...

63-0113E Sự Kiên Trì
Hội Thánh Foursquare
Phoenix, Arizona Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org